

ЯСЕН
ВЕДРИН

БАКЪРЕНА
ПАНИЧКА

СЪДЪРЖАНИЕ

БАКЪРЕНА ПАНИЧКА	6
ГЪРБУШКОТО	8
УТЕХА ЗА ПРОСЯКА	10
МОЛИТВАТА НА СЛЕПЕЦА	11
КРЕДО И ПРИСЪДА	12
В КАНАЛА	14
РИЦАРЯТ НА ЗАВЕТА	15
ИСТИНСКИЯТ В МЕН	17
АКО СИ ДАЛ	18
РАЗГОВОР С ХАРОН	20
КОЛЕЛОТО НА НАДЕЖДАТА	22
СВЕЩИЦА	24
НА ДЪНОТО	25
СЪНЯТ НА КЛОШАРЯ	26
ИДИОТ	28
СМЪРТТА НА ПТИЧКАТА	29
ЛЕГЕНДА ЗА ЛЕДЕНИЯ КРАЛ	31
ПРИТЧА ЗА БЕЛИТЕ КОСИ	34
СТАРЕЦЪТ И ГРАДЪТ	37
АСТРОНОМИЯТА НА БЕДНЯКА	38
ПОДЛЕЗ ЗА СТАРИ ВИНИ	39
ГЪЛЪБИТЕ ПЛАКАХА	40
СВЕТЪТ	41
О, СТИГА ВЕЧЕ!	42
СЪЛЗА ЗА КЛЕТНИКА	43
КУПУВАЙТЕ СИ ЦАЙСИ!	44
ПРЕД СЪЛБИТЕ НА ХРАМА	46
СТРАННИК НА СЪДБАТА	47
НЕ МЕ ОТПРАЩАЙ В МИНАЛОТО	48
БЛИЗОСТ ОТ БЛИЖНИЯ	50
ПОТЕКЛО	51
АРЕНА НА НАСЛЕДНИЦИ	52
ЩОМ ОЩЕ СЪМ ОБИЧАН	53
ТРОТОАРНИ ХРОНИКИ	54
СЪДБИТЕ НА СВЕТА	55
ДИОГЕН	56
СТАРИ КЛЕТНИКО!	57
БОЛКАТА МИ	58
КРЪСТ В ИНВАЛИДНА КОЛИЧКА	59
ПОСТОПЕРАТИВЕН СИНДРОМ	60
ПЕДЯ ЧОВЕК-ЛАКЪТ БРАДА	61
ВРЪЗКАТА ЛУК	62
ИДАЛГОТО В МЕН	66

ТРАГЕДИЯ ОТ СЧУПЕНИ СТЪКЛА	67
ПРИТЧА ЗА ЧУДНАТА РЕКА	68
МАРИЯ МАГДАЛИНА	70
ГОСПОЖО ГОРДОСТ!	72
В ЕДИН МАГАРЕШКИ БОДИЛ.....	73
РЪКАТА МИ ПОДРЪЖ!	75
ВАРТИМЕЙ СЪМ, ЧЕДО!	76
СПИРАЛАТА НА АЗ-А.....	77
НЕВИННИ ОЧИ	78
НА ЧАРЛИ ЧАПЛИН	79
ЗАВЕТНО	80
ПОБЕДИТЕЛЯТ ВСИЧКО ПРИБИРА	81
НА ШИШЕ ЛИМОНАДА С ИСУС	83
ЖИВЕЙТЕ, ОЛИГАРСИ И ЦАРЕ!	84
В ТЕБЕ ОСТАНАЛ СЪМ ЖИВ!	86
QUO VADIS, DOMINE!	88
СЪЛЗИЦАТА ВЯРА.....	90
СЛУГА	91
КЛЕТНИК	93
МОЛИТВАТА НА АПТЕКАРЯ	95
СНЕЖНИЯТ ЧОВЕК.....	96
ДА БИ МОГЪЛ ЗАВЕТЪТ.....	97
ЦЕНАТА МИ, НАРЕЧЕНА СЪДБА.....	99
ДОБРИЯТ ЧОВЕК	100
ЗЛАТОТО В КАЛТА	101
МОЛИТВАТА НА ЕДНОРЪКНИЯ	102
С БОГОМ... ..	104
ТЪЖНИЯТ ЗАЛЕЗ НА РОБА.....	105
ЗА ЙОН, НИНЕВИЯ И ТИКВАТА.....	106
ПРОДАВАЧЪТ НА КАТИНАРИ	109
БОЛИ МЕ, БРАТКО!	111
ПОТВЪВАЙ ВДЪН ЗЕМЯ!.....	113
ЗВЕЗДИТЕ НА ЧЕРВЕНИЯ КИЛИМ.....	115
МЕЖДУ ДИВОТО И ЧОВЕЧНОТО	116
ДУХ ЖИВЕЕ, КОГАТО УМИРА!.....	118
ПОД ЛЮСПИТЕ НА ЛУКА	120
ДВАЙСЕТ ЛЕВА.....	122
ДВАНАЙСЕТ ЮДИ	123
СТАРЧЕСКА РЪКА	125
НЕСТОПЛЕН АНГЕЛ.....	126
ДО КРАЯ НА ПЪТЯ	128
БОГАТЕЙТЕ ДО ГРОБ, ГОСПОДА!.....	130
ПЛАЧЪТ НА ПОЕТА	132
ДЯДО ПЕТКО.....	134
ЛЪВОВ МОСТ	136

ЕКЛЕСИАСТ 3:7	137
МОЛИТВАТА МИ	139
ДИМ ОТ ГОРЯЩО КАНДИЛО	141
БОЖЕ, ОПАЗИ!	143
БЕЗДОМЕН ЧАРОВНИК	144
СЛОВО ЗА ДЛЪЖНИКА	145
ОЧУКАНА ЛАТЕРНА	147
ИСТОРИЯ С КЛОШАР	148
БОЖЕСТВЕНА ОТПЛАТА	150
КРЕПИ МЕ, ВЯРО!	152
ПОСЛЕДНАТА ТРЕСКА	153
ТЪГАТА ЗА ХРИСТОС	155
КРЪСТЪТ	156
ВДЪХНОВЕН ОТ ХРИСТОС	158
ПОД ИГОТО	159
НАЙ-СТРАШНИЯТ СТУД	160
ДОКОГА, БОЖЕ МОЙ!	161
ЗОВЪТ НА ВЯРАТА	163
ДВА ПЪТЯ	165
ТИ ХЛОПАЙ ВМЕСТО МЕН!	166
ОСЕНЯВАНЕ	168
ПРОКУДЕН РАЗДАВАЧ	169
ОБИКНОВЕН СТИХ	170
СЛЕД УРАГАНА ИРМА	171
ОЩЕ ДЕН, МОЙ ПРИЯТЕЛЮ!	172
ЗА ТЕБ ДОКРАЙ СЕ РАЗГОРЯХ!	173
НАПОМНЯНЕ ЗА СМИРНЕНСКИ	174
ОТГОРЕ, В ГОСПОДА, СЕ ВИЖТЕ!	175
СРЕДНОЩЕН СБЛЪСЪК	176
О, ГОСПОДИ, ВДЪХНИ У НАС МЕСИЯ!	178
ЛЮБОВТА НА ДОБРОТО	179
ТЪРСЕТЕ ЖИВИЯ СВЕТИЯ!	180
ЛОНОТО НА АВРААМ	181
ЕДИН НЕВИДИМ ПРОКУРОР	183
ЖИВОТ ПРЕЗ ИГЛЕНИ УШИ	185
ОТВОРИШ ЛИ ЕДНА ВРАТА	187
СВЕЩЕН ТОВАР	189
ВЕЗНАТА С ДУХ ЩЕ НАТЕЖИ!	191
ДЪЛЖИМОТО НА БОГ	193
ГОСПОД САМ ТИ Е РАНА!	195
КАЖИ ИМ, ОТЧЕ АВРААМЕ!	196
ТОРБИЧКАТА НА ВЯРАТА	197
ОТПЛАТАТА КЪМ ИСУС!	198
ВЕЛИКИЯТ СМИСЪЛ	199
ИСТОРИЯ В ЗАТВОРА	200

НЕБЕТО СЕ ДОКОСВА СЪС РЪКА	203
ХЛЯБЪТ, ХВЪРЛЕН ПО ВОДАТА.....	204
БЪДИ ГОТОВ ДА СИ ОСЕЛ!	206
ВЯРА В ДРУГО ВРЕМЕ.....	208
ВИСОНЪТ В ТЕБ, ИСУС ХРИСТОВ!	210
ВЕКОВЕЧНАТА ПОБЕДА.....	212
ОТ ГОСПОД БОГ ПОИСКАЙ АВТОГРАФ!	214
ПОКЛОНЪТ ВСИЧКО ОПРЕДЕЛЯ!.....	216
ПОКЛОНЪТ ИМА СЕТНИНА.....	218
СЪДБА НА ТОЧНОТО МЯСТО.....	220
ПРИКЛЮЧВА ВРЕМЕТО.....	222
ПЛАТЕНАТА ЦЕНА.....	224
НА СВОЯ ГОСПОД ВЕРЕН!.....	226
КЪМ СКРИТИЯ У БОГА!.....	228
НЕНАПРАЗНО С ИСУС СЪМ ЖИВЯЛ.....	229
ТАЗИ ПРАВДА, ТВЪРДЕ СВЯТА.....	231
СИРОМАХЪТ Е ОБИЧ ЗАВЕТНА!	233
ЖИВЕЙ ДА БЪДЕШ СКЪПОЦЕНЕН!	235
СПАСЕНИЯТ В БОГА СЕ СМЕЕ ПОСЛЕДЕН!.....	237
СКРИТА ПРАВДА.....	239
НА МОЯТА СЪЛБА ДАРЕН!	240
НАДЕЖДАТА НА СИРОМАХА.....	242
ЕДНО СИРОМАШКО КУТРЕ.....	244
ЗАВЕТЪТ МУ ИЗРЕЧЕН!.....	246
БАКЪРЕНА ПАНИЧКА II	247

БАКЪРЕНА ПАНИЧКА

Видях в съня си странно нещо.
Исус предрешен на бедняк.
Приседнал някак безутешно
встрани от богаташки праг.

Ръце протегнал, за да проси,
държащ паничка от бакър.
Без отговори, без въпроси,
дали си лош или добър...

И ето - скръцва там вратата.
Излиза богаташ с бомбе.
Навирил като кон главата
той гледа в сивото небе.

Отива да си купи вестник.
Дали да вземе и чадър?
След миг в краката му проблесва
една паничка от бакър.

“О, малко милост, господине!
Една паричка от сърце!”
“Не! Няма да ти дам, гадино!
Аман от просещи ръце!

Пръждосвай се! От теб мирише!
Излязъл си от някой ров!
Не виждаш ли как тука пише,
че този дом е образцов?”

След тия думи с поглед бесен
отива злият богаташ
до будка да си купи вестник
с любимия му репортаж.

А просякът Исус излита
подобно ангел изведнъж.
Небето скрива Го в молитва
с огромни тъжни капки дъжд.

Във бар човекът със бомбето,
отваря вестника засмян...
Отпива глътка от кафето
и хапва сладък кроасан...

Събужда ме дъждовно време.
Излизам бързо, без чадър.
Дано намеря просяк земен
с една паничка от бакър...

Дано в ръцете си позная
копнежът на Добрия Бог!
Не искам друго, не желая
във свят обречен и жесток!

ГЪРБУШКОТО

“Ти целият скован от злоба си,
о, шумен и разблуден град...”
Хр. Смирненски

Притиснат в градските обятия,
в един дъждовен, кишав ден,
продава своите разпятия
гърбушко сив и състарен.

А клиента се нарежда
да пие сутрешно кафе
и бегло някак си поглежда
в червеното му кадифе.

“Днес вярата е дефицитна!” –
прошепва той, но бива чуто.
След миг опашката сърдита
решава да му бие шут.

“Глупако! Махай таз сергия!
Разбрахме те, че търсиш жал!
Ония, другите, с просия
дори не са на твоя хал!

Не се прави на Квазимодо –
това не ти е храм в Париж!
Махни се, не дразни народа!
Ти тука просто не вървиш...”

Не случил никак на симпатия
гърбушкото трепери в страх.
Ритник... и всичките разпятия
изхвърчат всред ехиден смях.

А той, пълзящ по тротоара,
опитва да ги събере.
О, Господи! Придай му вяра!
Пази го, за да не умре!

Във сиви локви се оглежда
снагата на безлунна нощ.
Изчезва всякаква надежда
за вяра и подхвърлен грош.

Запомнил смеховете, хулите,
прибрал сергията в торба,
гърбушкото си трие скулите...
В разпятие – една съдба.

УТЕХА ЗА ПРОСЯКА

**“Синко, спомни си, че ти си получил своите
блага приживе, така и Лазар злините;
но сега той тук се утешава, а ти се мъчиш...”
(Лука 16:25)**

Души, облечени с бездушие, минават всеки ден оттам,
където връз чердженце сгушен стои човечец куц и ням.
Не може той да се обади – затуй с табела ги зове.
Да бръкне някой, да извади, да пусне там стотинка-две.

Уви, навярно неграмотни, те надписа му не четат.
И сигурно са безимотни, а и парите им са кът.
Не! Друго вижда той, горкият – банкноти с едър номинал.
Да имаше една от тия – цял месец с радост би живял.

Но има си закон в живота. Закон за всичките пари.
Банкнота търси се с банкнота и иска да се уедри.
Ръцете бедни се презират. На тях петачета им дай.
А тя в портфейли се прибира и дава на човека рай!

Хартия търси се с хартия, металът търси се с метал!
Каква ужасна орисия! Мизерия и капитал!
Не чакай друго, о, бедняче! Недей да мислиш за пари!
Бъди доволен на петаче и на Исус благодари!

Че притча Господ е изрекъл за Лоното на Авраам!
И в него ще отиде всеки, що бил е Лазар, куц и ням!
А тия с едрите банкноти, с имота, с многото пари
ги чака пъкълът и злото, где огънят ще ги гори!

Затуй минават те надменни! Затуй не виждат твоя зов!
Сърцата им са заслепени и нямат Божия Любов!
Но ти не страдай, че нехаят! Сълзите бързо избърши!
Защото скоро идва Раят за всички Негови души!

МОЛИТВАТА НА СЛЕПЕЦА

Сляп за злоба и човешки гнет,
сляп за ярости, обиди, храчки,
чукайки с тояжката навред
аз отново тръгвам с плахи крачки.

Цял живот молитва съм шептял
Господ някак да намери начин -
с вяра да превърне шепа кал
в чудото за моите клепачи.

Да прогледна и да видя свят.
Слънцето, небето и звездите.
Да усетя обич, благодат.
Да ме сгрее огън във гърдите.

Може би в човешките очи
добротата всякога наднича.
И извират отсрещ тях лъчи,
а човек с човека се обича.

Господи, ще дойдеш ли? Кажи!
В милост да ме изцелиш чудесно!
Слепотата толкоз ми тежи.
А за Тебе чудото е лесно!

Но дали, прогледнал в Силоам,
няма още моят дух да страда?
О, слепецо! Не унивай там!
Дар е слепотата ти, награда!

КРЕДО И ПРИСЪДА

Подобно на мечтател безразсъден
поисках сам да променя света.
Различен сред еднаквите да бъда,
донесъл нов копнеж и красота.

Война да обявя на всичко тленно,
което се разпада и воня.
И нов пиедестал на нова ценност
да осенява всичките ми дни.

Но ето, че на моята промяна
писачи възроптаха в страшен смут.
Извадиха перата си в закана
да кажат на света, че аз съм луд.

Че искам нещо толкоз нереално –
поезията да превърна в дар!
“Не го прави! Мисли материално!
Поетът заслужава хонорар!”

Отхвърлиха ме! Не приеха дара!
Покриха ме със хули и псувни!
Останаха незрящи за олтара
пред който моят дух се поклони!

Не ги виня! Напълно ги разбирам!
Те всички следват своята съдба!
Едни купуват си талант и лира,
а други отстояват ги в борба!

Едните стават птици извисени,
крилата свили пред висок олтар!
А другите – от алчност омърсени –
в утайката събират своя кяр!

Подобно на мечтател безразсъден
поискал сам да промени света,
намерих свое кредо и присъда –
убит в живота и роден в смъртта!

В КАНАЛА

Опитай се да видиш как в канала
излива се дъждовната вода,
прахта от всички улици събрала
и с кал убила своята следа.

И помисли за капките кристални,
които все отгоре са дошли,
как имат участта да станат кални
без никой никак да ги утеши.

Така е и със капките човешки –
душите вечни, вързани във плът.
В началото са чисти и безгрешни,
невинно светли – като млечен път.

Но скоро този път се приземява
и млякото се плисва в гъста кал.
И за душите друго не остава,
освен да паднат в черния канал.

Опитай се да видиш как в канала
изтича се дъждовната вода...
След кратък миг душата премаляла
ще ти поиска мир и свобода.

Ще бъде като капка от небето,
която търси облака си чист.
“О, моля те! Върни ме на детето!
Бъди отново малък и лъчист!

Избягай от съдбите във канала!
Избягай от греха на своята плът!
Върни ме горе – истинска и бяла!
Невинно светла – като млечен път!”

РИЦАРЯТ НА ЗАВЕТА

Минавайки го виждам вечно там -
приседнал, храни гълъби с трошици.
А тази пейка станала е Храм,
и той самият - благороден рицар.

Не бих го питал за Свещен Граал!
Той знае тайни, много по-свещени.
Например - как сърцето си е дал
на Божиите пръсти съкровени?

Не бих го питал за Екскалибур!
Владее той не силата на меча.
Но в неговия старчески контур
аз виждам Дух, Спасител и Предтеча!

Видяхме ли го с истински очи,
с очи на бели гълъби смирени?
Видяхме ли в трохите му лъчи -
Небесен зов към хора уморени?

Не сме ли всички в Божията длан,
подобно птици, свили си крилата?
Защо ни е тогава Ханаан,
щом никак не летим към свободата?

Защо са ни изкуства, красоти,
дебели книги, мъдри послеписи,
щом рицар благородно ни блести,
а ние го отпъждаме: Върви си!

Защо са ни костюми и коли?
Защо е суета на суетите?
Присядам там, сърцето ме боли.
И гълъбите гледам, и трохите...

Минавайки го виждам вечно там -
най-истинският рицар на Завета!
Прекланям Ти се, Боже, в Твоя Храм,
и старческа ръка целувам, клета...

ИСТИНСКИЯТ В МЕН

Аз не вярвам в красиви покрития,
нито в евтин гердан от битак.
Търся пламъка - чудният, скритият.
От небето съдбовният знак.

И не питам дали е раздялата
разпознатия фалш на страстта.
Няма черно да смеси със бялото,
нито хула ще кажа с уста.

Писах стихове - верни и искрени.
Любовта извисих до олтар.
Нямах подлост във моето писане.
Всички чувства ми бяха пожар.

Нож в гърба ми забиват коварните.
Клюки шепнат езиците зли.
Аз съм острият трън на бездарните
и от моите думи боли.

Бих понесъл позор, развенчаване.
Лоша ревност и мръсни сплетни.
Мимолетно е гръмкото славене.
Прах и пепел са земните дни.

Ще останат словата написани.
Не на книга, а в чисти души.
Свободата се ражда във истина.
И приятна е, щом утеши.

Аз не вярвам в красиви покрития.
В моя огън все тъй ще пламтя.
Опаковката дайте на сития
от усмивки, възторг и цветя.

АКО СИ ДАЛ...

(В памет на Емил Димитров)

Върти се грамофонна плоча в здрача
и скърца там игличката без жал.
Отново чувам твоят глас и плача
над светлия ти зов “Ако си дал!”

Премина младостта ми с твойта песен
и посребри се моята глава.
Певецо чист! Не беше никак лесно
живот да дам на твоите слова.

Съзирах често хора изгладнели
и хляба си разчупвах аз за тях.
А те, от моите къшейчета взели,
въздишаха злочести в своя крах.

На скитници, премръзнали и клети,
разпалвах огън. Сгрявах ги с очи.
И с длани търках влажните си клепки,
та моята тъга да не личи.

На чуждите, които не познавах,
раздадох всичко - лира и мечти.
На милата сърцето си оставях
във нежните ѝ длани да тупти.

Не взех от друга слава ни частица
и клюка не повторих със уста.
Със подли хора не делях паница
и Господ ми опази съвестта.

Отново слушам твойта песен в здрача
със светлия ти зов “Ако си дал!”
Това ми стига в пътя си да крача,
без страх от смърт, от скърби и печал.

Не може никой днес да ти отнеме
искриците, оставени във нас!
Сред хора земни ти не беше земен!
Небето пъх във сладкия ти глас!

РАЗГОВОР С ХАРОН

Понякога се случва и така.
Не винаги животът се усмихва.
На завистта във черната ръка
творецът плаща непосилна лихва.

Той слиза духом до самия ад
в следите на Орфей и Евридика.
Покрит от злобна, демонична смрад
и нямащ сила даже да извика.

Талантът му зачеркнат е със хикс,
подобно цифра в тото и лотария.
И пред водите на реката Стикс
започва дълъг разговор с лодкаря.

“Ела Харон! Монети ще ти дам!
Но ти ми дай утеха за последно.
Кой мразеше ме горе, в оня Храм,
та всякога постъпваше зловредно?

Кой тъмното си дело продължи?
Кой скришом и с лукавство ме похули?
Кажи, Хароне! Моля те, кажи!
Навярно всички в тоя ад са чули!

Кой стиховете мои не прие?
Кой нежната ми лира не преглътна?
Кой в мислите си мътни ме прокле,
та аз да дойда при реката мътна?”

Харон се смее: “Ти не си за тук!
Самият ад отхвърля те, поете!
Върни се горе и живеи напук!
Напук на завистта на враговете!

Че тая лодка помни не един,
дошъл със проклетия и прокуда.
Тръгни от завистливия Каин,
та чак до Ирод и горкият Юда...

Но ти, поете! Ти не си от тях!
Не виждам зло в душата ти голяма!
Върни се горе и твори без страх!
Върни се на Поезията в Храма!

Сред гарваните там бъди Орфей!
А музата ти - нежна Евридика!
Било, че ти завиждат - просто пей!
Било, че те обичат, ги обиквай!"

Понякога се случва и така.
Не винаги смъртта ще те ориса.
Но завистта със черната ръка -
самата тя с Харон ще се здрависа...

КОЛЕЛОТО НА НАДЕЖДАТА

Тъжно скрибуца мойта надежда -
старо, завързано с тел колело.
Все го подбутвам и все се навеждам
белким избягам от зло потекло.

Другите три колелета са здрави -
имам си вяра, любов и талант.
Дърпам каруцата с длани корави
сякаш съм някой митичен атлант.

Тъжно - съдбата ми никак не мръдва.
Пътят е черен, с ужасен наклон.
Тръгвам напред, а назад ме задърпват
мъки и спомени, болка и стон.

Боря се с камъни - ситни и дребни.
Боря се с всичкия пръснат чакъл.
Силна надежда сега е потребна.
Да, но животът е страшен и зъл.

Чупи се обръчът, чупят се спици.
Тука завържеш - оттам поддаде.
Смят се в свода небесните птици,
а пред очите ми пада перде.

Три колелета останаха здрави.
Само четвъртото трудно върти.
Тихо въздишам. Какво да се прави?
Трудно се теглят убити мечти.

Трудно се дърпа такава каруца
в пътя, орисан от всякакво зло.
Мойта надежда все тъй си скрибуца -
старо, завързано с тел колело.

Други край мен трополяха с каляски.
Имаха здрави и силни коне.
Господи, дай ми надежда за щастие!
Само с надежда дари ме поне!

Сам ще си тегля каруцата бедна.
Пътя по стръмното сам ще вървя.
Тази е мойта молитва последна.
...Паднах, залитнах...
Защо ли кървя?...

СВЕЩИЦА

Надеждата е всичкият ми восък,
а Вярата - фитил за Любовта.
Не пламъче! Една искрица прося
да пламна и да светя през нощта.

Така е тъжен този свят във мрака.
Объркани са хиляди от страх.
Те плачейки се молят и очакват
един да замъждука покрай тях.

Един да им покаже път и смисъл.
Един да ги дари със светлинка.
Животът в тъмнина ги е орисал.
Нозете газят в ледена река.

Не им е нужен вик на политици.
Не са им нужни клетви и лъжи.
Една едничка пламнала свещица
и пътят им по-лек ще продължи.

Очите вече няма да са слепи.
Нозете няма да болят от студ.
И пламъче в треперещите шепи
ще гони от душите страх и смут.

Ще бъде всеки със криле на птица.
Небето ще е пълно със звезди.
О, Боже! Направи ме на свещица
и с мене скоро мъртвите роди!

Надеждата е всичкият ми восък,
а Вярата - фитил за Любовта.
Не пламъче! Една искрица прося
да пламна и да светя през нощта!

НА ДЪНОТО

Колко тихо и страшно е долу, на дъното,
гдето сбират се тъжните черни съдби.
Там се срещат бедняци, отдавна потънали
и клошарите пълнят своите мръсни торби.

Там кашонът ти става и маса, и ложе.
Там торбичка с лепило предлага ти рай.
И не питаш напушен: “Къде си, о Боже!”,
щото даже лепилото има си край.

Там се ходи на гробища. Нощем, във мрака.
Хапваш жито, бонбони. И кажеш “Амин”.
Сбираш денем бутилки. И напразно очакваш
милостиня от някой богат господин.

Там те гонят от църквата. Пазят си храма,
да не би по палтата да плъзнат бълхи.
Там процежда ти поп: “Хайде, дим да те няма!”
и от расото черно ти ръси трохи.

Там поглеждаш към ситите с поглед на куче.
Див, презрян и отхвърлен. Като гнусен боклук.
Там напразно очакваш добро да се случи
и си стъклена чаша под големия чук.

А пък той се стоварва. Жесток и ужасен.
Пръска сетните мисли на зли стъкълца.
И мирише противно. И едва се понася
този ад за презрените тъжни сърца.

Колко тихо и страшно е долу, на дъното.
Там достига единствено Кръв от Христа!
Нямат земна утеха сърцата потънали.
Само тази - Живот след смъртта!

СЪНЯТ НА КЛОШАРЯ

Допушил сетната цигара,
(по-скоро - генералски фас)
заспива тихичко клошарят
във късния среднощен час.

Под задимените клепачи
се вмъква чуден розов сън.
Във него той нозе не влачи
край мръсните казани вън.

Хартия вече не събира.
Ни стари дрехи и метал.
В съня му нов живот пулсира,
какъвто той не е живял.

Прегърнал е жена красива.
О, Боже мой! Върви с костюм!
Сред цветните тълпи се слива
и смята нещичко наум.

Какво ли мисли да направи?
Във джоба му - пари в тесте.
“О, мили мой! Нима забрави,
че скоро чакаме дете?”

За рожбицата ни мъничка
сме влезли в тоя магазин.
Да купиме една количка
за неродения ти син...”

До щанда възхитен застава.
Количка гледа той. Мечта.
Ще купи май една такава.
“Простете! Колко струва тя?”

Навежда се, цена да зърне,
но всичко се обърква в миг...
Докосват го горещи бърни
и куче ближе го с език.

“О, Шаро! Бях заспал тъдява.
Но ти събуди ме! Юнак!
Да тръгваме, че време става
количката да пълним пак...”

Клошар и куче в тъмнината.
Количка. Гаснещи звезди.
Казани пълни. А в душата
смърди. Убийствено смърди.

ИДИОТ

Битието със тежкия градус
вече трудно отпивам с очи.
Накъдето погледнеш - нерадост.
И каквото да вкусиш - горчи.

Искам всичката своя надежда
на човеците бедни да дам.
Да им бъде завивка, одежда.
Да им бъде трапеза и храм.

Искам болката в тях да изпия -
всяка мъка и всеки товар.
И съдбата им - черна сгурия -
да прогоня със пламенна жар.

Тежък градус кипи в битието -
иска всяка надежда да спре.
Труден избор стои пред сърцето -
да живее или да умре.

Вече имам си избор, нагласа -
ще умирам, раздаващ живот.
А очите на висшата класа
ще съгледат във мен... идиот.

Идиот,... но изпълнен със радост
на бедняка надежда да дам.
Битието със тежкия градус
побеждавам с протегната длан.

СМЪРТТА НА ПТИЧКАТА

Засъхналата кръв на малка птичка
прониза с болка моето сърце.
Със счупени крила, съвсем самичка,
лежеше тя на прашното шосе.

Умряла. Може би, преди минути,
със човчица, разтворена за стон.
Отнесла сетни думички нечути
в смъртта, в неумолимия закон.

Наведох се. Погалих я потресен
и човчицата пипнах със ръка.
И ето, че от нея бликна песен,
подобна на водите на река.

“О, страннико! Не ще да оживея!
В небето вече няма да летя.
Убиха ме! Крилата вече тлеят
и скоро ще ме върнат във пръстта.

На кой попречих горе във простора?
И кой на моя полет завидя?
Бях бедна птичка. Сива, безпризорна.
Без покрив. Само с малко свобода.

Гнездо си нямах. Спях по керемиди.
Другар си нямах - с мене да лети.
Та можеше ли някой да завиди
на птичка, пълна само със мечти?

И трябваше ли мойта птича песен
да бъде прицел на жестоко зло?
Кому живота аз направих тесен?
Кого подразних с бедно потекло?

Но той отгоре стрелна се, рани ме.
И мигом във простора отлетя.
Така умрях. Без обич и без име.
Така дори изсъхна ми кръвта.

Едно едничко нещо ти се моля.
Покрий ме с пръст под розовия храст.
Но забрави за моята неволя.
И за смъртта, която вкусих аз...”

Погребал я на розите под храста,
изтрих печален бликнали сълзи.
А полъхът от птичето нещастие
пред вас във този стих се отрази.

ЛЕГЕНДА ЗА ЛЕДЕНИЯ КРАЛ

В дворец сред ледовете непристъпни,
сediaщ на трон от снежнобял кристал,
в лъчи от гордост всякога се къпел
един омразен коронясан крал.

Той можел само себе си да чува
и своя собствен глас да величай.
Пред трона всеки черен му се струвал -
противен, жалък, гнусен до безкрай.

Перфектен до случайна драскотина,
до атома, видян под микроскоп,
прогонил от палата си мнозина
и най-накрая станал мизантроп.

Презирал всичко цветно и човешко,
със леден дъх заплашвал и крещял,
и в своето падение зловещо
изгубил си лика и подивял.

Разхождал се из белите покои.
Надигал вой, че е неповторим.
Поезия прописал. Не с герои.
А само с него - Светлият Един.

Но ето, че случайно огледало,
замръзнало от ледения скреж,
разходката в двореца мигом спряло
и заредило властника с копнеж.

“О, приказен съм! - си помислил кралят -
И като в стара приказка и аз
ще чуя огледалото да хвали
Достойния за кралската си власт!”

Възбуден до полуда от нагона,
забърсал страстно скрежа със ръце.
О, ужас! Там го гледала горгона!
С ужасни зъби, с демонско лице.

“Дръпни се, духо! Покажи ми мене!”
- извикал той и вдигнал леден меч.
Мълчало огледалото студено,
без страх от кралска злоба и от сеч.

Стоварил кралят яростта си бясна.
Край него полетели стъкълца.
А отсред тях реални и безгласни
го гледали в нозете му лица.

И не в една, а в куп горгони диви
той виждал своя образ пребледнял.
В очите му, от гледката мъгливи,
напирал студ, подобен на кинжал.

А дух небесен в ледената зала
му казал думи, пълни със тъга.
“Смъртта е гордост, ледена и бяла!
Във нея няма обич и дъга!

Ти сам презря живота с цветовете!
Убиваше различните със гняв!
И затова ще зъзнеш в ледовете,
подобно звяр със гордия си нрав!”

На старата легенда идва краят
с утехата към скръбните души:
Узнахте туй, що гордите не знаят,
че свят от лед най-трудно се руши!

Живейте нежно, тихо и смирено!
И нека слънце гали ви с лъчи!
Червено, жълто, синьо и зелено
ще пият с радост вашите очи!

ПРИТЧА ЗА БЕЛИТЕ КОСИ

Седя на пейка, а до мен с куцукане
се приближава старец побелял.
Ръка протегнал, бледа и напукана,
той търси състрадание и жал.

Несигурен навярно в милостинята,
посочва с пръсти своите коси:
“Недей ме пита, чедо, що ли чиня тук!
Но хайде, дай ми левче! Жив да си!”

А щом с ръката бъркам за паричката,
долита ангел, някъде над мен.
И чаша със Елей излива, всичката,
в дълбокото на моя дух смутен.

А след това прошепва ми послание:
“На този дядо притча прогласи!
За неговата болка и страдание,
за белите му старчески коси!”

Така, отворил устни в поучение,
небесни думи тръгвам да редя.
И с Божието Свято позволение
аз притчата по-долу ще явя...

...Явил се Бог и казал във началото
да бъде Ден сред мрак и тъмнина.
Доброто да е свързано със бялото,
а черното с греховната злина.

Премъдър, Свят във взетите решения,
Творецът заповядал в миг съдба.
След първите човешки прегрешения
животът да е болка и борба.

Човеците в сълзи да раждат бялото,
а черното да ги мори съвсем.
Докле си спомнят за Адам в началото,
за Райската градина и Едем.

Но ангел в Божието обкръжение
попитал Бога с мъдри словеса:
“Защо при всяко следващо рождение
е с тъмен цвят човешката коса?

Не е ли право тя да бъде бяла,
невинна като малкото дете?
А в края на живота - почерняла,
понеже в бунт и грях човек расте?

Защо решил Си бялото и черното
да си сменят нормалните места?
Защо избрал Си Ти нехарактерното -
човек да побелява пред смъртта?

Послушал там Премъдрият въпросите,
а после казал с милосърден глас:
“Човеци Милостта от Мен ще просят,
когато дойде сетният им час.

Когато знаят, че животът свършва
и идва миг духът им да изтлей,
а силата им в слабост се прекършва
и всички искат Божия Елей!

Тогава трябва да ги виждам бели.
Глави навели, да стоят пред Мен.
Защо са Ми човеците умрели,
щом ни един от тях не е спасен?

За тях Аз имам Милост във Сърцето!
И Благост пълни Моята ръка!
Затуй от днес насетне под Небето
човеци ще се раждат все така!

А щом косите черни побелеят,
ще спомня клетник що е сетнина.
В сълзи ще плаче, за да го огрея
и мигом да го вдигна в Светлина...”

Завършил тази притча, се оглеждам,
а старецът до мен е просълзен.
“О, чедо! Ти докосна ме с надежда!
И сякаш Бог яви се къмто мен!

Пари не искам! Даде ми премного!
Утехата за бялата глава!
Наместо милостиня - Милост в Бога!
Наместо левче - Божии слова!”

СТАРЕЦЪТ И ГРАДЪТ

Куцука старец с болното си тяло.
С тъга в очите гледа към града,
във който явно времето е спряло
и зимата остава си с леда.

По къщите премина, като сянка.
Потърси малко обич и подслон.
Брадясал, със прегърбена осанка,
и изпояден от молци балтон.

Отпъдиха го грозно. Като куче.
Запазиха си топлия уют.
На милост никак старецът не случи.
Остана неприет и недочут.

Предложи им душата си гореща
и стиховете в стария тефтер.
За малко хлебец и паница леща.
За кратък сън в мазе или килер.

Накрая тръгна. Бледен и съсипан.
Излезе тъй до края на града.
И в шепите като дете захлипа,
проскубвайки трепереща брада.

Но ето, че небето се отвори
и слезе ангел с бляскави крила.
На стареца той мигом проговори.
Ръка протегнал, рече му: “Ела!”

Изхлузи се балтонът със тефтера.
И полетяха - ангел и бедняк.
Небето скри ги, а градът неверен
потъна в гъст и непрогледен мрак.

АСТРОНОМИЯТА НА БЕДНЯКА

Чернилката видях си на живота -
един безкраен космос, свит от студ.
И вместо да се радва със охота,
сърцето ми сълзи от страшен смут.

Не съм за слава и богатства лаком.
Палат не искам с лъскави коли.
Във джоба ако бръкна - ще е вакуум.
Дори банкнота там не шумоли.

Пред всеки ресторант ми казват: Чупка!
Съмнително ме гледат в магазин.
Мизерията като черна дупка
засмуква ме с копнеж необратим.

Звезди съглеждам. Тук и там. Блестящи.
От кино, лайф... От чалгата дори.
И те - голтаци. Даже и без гащи...
Къде държат си всичките пари?

Каква съдба! На космос ми прилича!
Със черни дупки, вакуум, звезди.
Навярно е една вселенска притча
за смисъла, оставен отпреди.

За скритият капан на битието,
във който пада всичко, що блести...
Бедняк съм аз, но с милост от Небето
чернилката ми Господ ще прости.

ПОДЛЕЗ ЗА СТАРИ ВИНИ

В съдраната риза на сетно копнение
той търси последния лъч топлина.
Светът му е в криза и няма съмнение -
отново ще проси до сива стена.

Последните ръбове вече са скъсани.
Наднича от пазвата зло потекло.
Унилоост прегърбена гледа го свъсено
и стряска го звън на строшено стъкло.

Дланта си протяга. Приготвен за просене.
Съдбата е подлез за стари вина.
Ще срещне ли благост? Здрачава се. Осем е.
И мракът се спуска на черни вълни.

Подритват го сенките. Правят си пасове.
И два помияра край него сумтят.
Сред люспи от семки и хвърлени фасове
безлюден отново утихва градът.

В съдраната риза на сетно копнение
надежда затихнала литва без звук.
Докоснат от низост и шумно презрение
беднякът умира до кофа с боклук.

ГЪЛЪБИТЕ ПЛАКАХА...

На улицата с дребните сърца
отново свирят струни уморено.
В калъфа на цигулката - перца
от гълъби, накацали смирено.

Трепери вече вдигнатият лък.
Едвам се плъзга звуци да извлича.
Търчат тълпите в своя рахатлък.
Не спира никой. Всеки го отрича.

Адажиото пак ще му е хляб.
Бутилка вино - плачещите ноти.
Цигулката прибира. Вече слаб.
В калъфа няма никакви банкноти.

Е, гълъбите плакаха поне!
Дори мечти му дадоха в отплата...
Прибрал перцата в празно портмоне
си тръгва цигуларят в тъмнината...

СВЕТЪТ

Ограбиха душата ми... Какво пък?
Това на всеки може да се случи.
Светът върви на лошо. И е opak.
Светът е с дух на подивяло куче.

Ръка да му дадеш - ще я разкъса.
Със пръчка да го гониш - ще те лае.
Светът от тъмни страсти е нахъсан.
Светът добро не иска и да знае.

Лъжата във очите му се вглежда
а кражбата - във зъбите му остри.
Светът отрича вяра и надежда.
Светът любов не иска, и не проси.

От завист изтъкан, подобно дреха,
желае той да го износим злобно.
Светът отхвърля милост и утеха.
Светът е гроб. И мами ни надгробно.

Светът е див. Но няма да заплача.
Разкъса ме, но пак ще оцелея.
Роден отгоре - ще намеря начин!
Съдба ми е това... И одисея...

О, СТИГА ВЕЧЕ!

На дъното - в мизерна невъзможност,
пробожда ме в сърцето дефицитът.
Приятели не стигат - до безбожност.
Затуй пък лицемерите налитат.

За болките предлагат ми рецепта.
За жаждата - химически драскулки.
Докарват се на думи - благолепно,
а всъщност на дела са невестулки.

Готови са с красиви дитирамби
под всеки стих съчувствено да хвалят.
Но те самите си остават ламби,
които нямат газ да се запалят.

На тях им стига в сладко празнодумство
в измислени небета да витаят.
О, стига вече врява и безумство!
Дотегна ми до днес да ме ласкаят!

И уморен от думите миражни
на дъното си искам да потъна.
Там имам двама-трима, непродажни,
които с обич свята ще прегърна.

Останалите нека бъдат пяна.
По гребена да плуват на вълните.
Не ще дочакам тяхната измяна,
ни болката от фалша във гърдите.

СЪЛЗА ЗА КЛЕТНИКА

Разхълцана и с тягостно вълнение
от погледа към просещ инвалид,
изрича дама честното си мнение
от неговия тъй отблъскващ вид.

“О, ужас! Дрежи толкова вмирисани!
Коса сплъстена! Явно е въшлив!
Погледна ли го – ах, направо втриса ме!
Защо не се измие с “Палмолив”?

За “Ариел” не стига ли просията
или самообръсначка от “Жилет”?
Да мине тези дрипи със ютията
и да си купи столче занапред...

Така, приседнал на цимент, какво ли е?
Ще го полазят мравки, може би!
Ах, бога ми! Тресе ме главоболие
от тези незначителни съдби...

Ух, гледай! И ръка протяга грешникът!
Докосна ми красивото палто!
Ако бълхите плъзнат ми из дрешника -
не бих се никак чудила защо...

Какво ме гледаш? Вадя си салфетката,
че твойта скръб така ме съкруши.
Сълза проляла е мадам за клетника!
Сълза за всички страдащи души!”

КУПУВАЙТЕ СИ ЦАЙСИ!

Излезе дяволът от ада
да се разходи по земята.
Но взеха хора да припаднат
щом видеха му тъмнината.

Не можеше да бъде таен
и някак анонимен даже.
За дявола човекът знае -
сгреши ли, Бог ще го накаже.

Какво ли злият дух да стори,
та сред тълпите да се смеси?
И как страхът им да пребори
от своя образ мракобесен?

Решението - много просто
измъдри дяволът с рогата.
Очите трябва да залости
с измамата на очилата.

Да гледат розово и бяло.
Да виждат рая на земята.
В магьосническо огледало
да бъде хваната душата.

Да няма в нея милост нежна,
съчувствието да забрави.
Но да се втурва безметежна
в богатства, радости и слави.

Каква по-хубава измама
за неговата тъмна раса?
Какво ти зло? Зло просто няма!
Светът въпрос е на нагласа!

Не искаш да приемаш злото
и то само те отминава!
(Е, трябва леща за окото!
Измамна, розова такава...)

Излезе дяволът от ада.
“Купувайте си цайси!” - рече.
И мигом почерня площадът -
народът искаше го вече...

ПРЕД СТЬЛБИТЕ НА ХРАМА

Ей, госпожо! Моля ви се, спрете!
Току що се срещнахте със Бога...
Моята мизерност погледнете -
всичката ми болка и тревога.

Каза ли ви Господ, че съм Лазар?
Оня, дето струпеи покриват...
От съдбата страшно съм наказан -
винаги ръцете ми изстиват.

На икона сложихте петаче!
Да, но там светецът не е гладен...
А на мен за къшей ми се плаче.
Нямам хляб, отдавна е изяден.

Моля ви се! Някак си простете
моята противност и досада.
Малко за Небето помислете -
там, където Господ е награда...

Да, госпожо! Вярно, че съм гнусен!
Даже лошо дрехите миришат...
Но не ви ли потвърди Исуса,
че обича всички, дето дишат...

О, така е! Дишам си под наем!
Пътник съм. Светът ми потъмнява.
С моя Господ двамата се знаем -
Той поне от Себе Си ми дава.

Ех, госпожо! Моля ви, простете
на бедняка чалнатите фрази...
Моята противност забравете,
а пък Господ - нека да ви пази!

СТРАННИК НА СЪДБАТА

Оклюмаха надеждите ми в бъдното.
Попари ги човешко безразличие.
Дали съм вече пътник към отвъдното,
щом в този свят доброто става ничие?

Гори ли във ръцете ми желание
да се протягат - клети за просията?
Едно петаче - звъннало страдание,
с което си възпявам орисията.

Усмивки хладни - толкова преправени.
Висок амвон за тънко лицемерие.
Измамни думи - сто пъти оцавени.
Без искреност, без болка, без доверие.

На Лазар заприличвах многократно
от притчата премъдра на Спасителя.
Пред златните покои на богатството
се хранех със излишъци от сития.

А кучетата ближеха ми раните
и топлеха ме с козините мършави.
Трохите изкълваваха ми враните.
Надеждите ми бяха на привършване...

...Оклюмаха, като листа попарени
и аз останах странник на съдбата.
Предаден в студовете на изгаряне.
И на блаженство - някъде оттатък...

НЕ МЕ ОТПРАЩАЙ В МИНАЛОТО

Не ме отправдай в миналото, време!
Аз имам още много да ти дам.
Съдбата не успя да ми отнеме
на словото изгарящия плам.

Врълхлитаха ме често урагани.
Във дупките на болката живях.
Споделях си таланта с изтерзани
и в мъката им цял се разпилях.

Те имаха от думите ми нужда.
Утеха за сърцата - хляб и сол.
Аз виждах как животът ги прокужда
и как търпят злини и произвол.

Замръквах с тях в опушени квартири.
Прозорците кълтяха от псувни.
Те нямаха дори едничка диря
и лъч надежда в идещите дни.

Разкъсани от черна невъзможност
удавяха в бутилката мечти.
И в простичките градуси - тревожна
започваше скръбта да им люти.

Кълнях се - обичах ги кълнещи.
Напиваха се - давах им ръка.
И в нощен час с догарящите свещи
изливаха се стихове в река.

За братята ми - брънки на съдбата,
скачени на синджир от грях и зло.
За всичката помия на земята.
За тъжното човешко потекло.

Не ме отпращай в миналото, време!
Аз искам да изплача твоя вик.
За малките души в коптора земен.
За бедния с душа на мъченик.

БЛИЗОСТ ОТ БЛИЖНИЯ

Грешен свят! Кой оплете те в низост?
Кой събори душите в калта?
Днес потърсих в съдбите ти “близост” -
дума светла от древни лета.

Ти предложи ми начин престижен -
със салони и лъскав паркет.
Да открия сред хората “ближен”,
сиреч - близък и с вярност заклет.

Близостта ти бе толкоз фалшива -
бутафорно-измамна стена,
зад която зеници присвива
древен урод, злодей, сатана...

Хора близки - в сърцата далечни,
сякаш зейнала пропаст от хлад.
Уж докосват се, уж са сърдечни -
а пък то - преживян маскарад.

Не намерих в съдбите ти “близост”.
Светски хроники - колкото щеш.
Лешоядно сърцата пронизал -
си зловонен сред своята леш.

Богу моля се, в мъка угрижен
и гласът ми от святост трепти:
Дай ми близост, родена от ближен!
Дай ми обич, в която си Ти!

ПОТЕКЛО

Дъжд вали. Измокрящо. До кости.
Вадичките стават на река.
С тъжен възглас, уж... за Бог да прости
баба е протегнала ръка...

В сетната надежда, тя, горкинка
гледа към прогизналия свят,
да ѝ хвърлят някоя стотинка
тъй - за хлебец, половин комат...

Но уви, стотинките не падат.
Само капки, Божии сълзи.
Мъчи се старицата. И адът
вътре през душата ѝ пълзи.

Ще си тръгне, трижди съкрушена,
с плувнали от мъката коси.
Невидяна и неутешена.
С огън, който никой не гаси.

С тежък дъх вратата ще залости
и ще легне в тъмното легло.
С хлипове и скръб... за Бог да прости...
в болка от печално потекло.

АРЕНА НА НАСЛЕДНИЦИ

Тъжен свят - арена на наследници.
Сблъсъкът - уви, предизвестен.
Плебеите вкочаняват в ледници.
Скъпите контета хващат тен.

Вече не брои беднякът кръпките.
Борчове го стягат във кошмар.
Богаташът си подменя тръпките.
Днес - на яхта. Утре - на пазар.

Реже си със псуване мазолите
смъртно умореният хамал.
Сменя си през час аерозолите
отегчен с короната си крал.

Скрита от очите ни арената
в битките невидими кърви.
Разнолика ни привлича сцената,
в миг готова да ни улови.

В она страшен сблъсък на наследници.
С точен рефер - жълтият метал.
Победени винаги са бедните.
Тост за Цезар! С чаши от кристал!

Аве, Цезар! Твоя е арената!
Ти отново смачка, победи...
И кръвта на плебея, червената,
капчици оставя, и следи.

В тъжен свят... Арена на безчестното,
тънещо в зловонната си леш.
Но отвъд го чака неизвестното...
Авва Отче! Ти ще въздадеш!

ЩОМ ОЩЕ СЪМ ОБИЧАН...

Не искам да се губя в равностметки,
подобно име с глупави числа.
Дори изтъркал старите подметки,
все още имам в себе си крила.

Все още мога тихо да мечтая
и малката надежда стискам в длан.
Препънах се, но не това е краят.
Не точно днес ще падна поруган.

Ще дойдат дни, в които ще преборя
стени и ярост, подлост и лъжи.
И вечно неспокойният ми порив
ще има смисъл, за да продължи.

Един човек да ми остане верен -
за него ще си струва всеки миг,
щом в трудния живот, от болка черен,
сърце добро си имам за светлик.

Дори една ръка да се протяга
от пропаст страшна да ме отърве,
дори една любов да не избяга
от бурята на злите ветрове,

все още свети смисълът едничък -
маякът в океан от празнота:
Поне един щом още ме обича,
е рано да си тръгвам от света...

ТРОТОАРНИ ХРОНИКИ

Един човек отчаяно потъва
и прави дупка в мокър тротоар.
Бетонен пласт под него се огъва,
ударен сякаш от юмрук на звяр.

Но винаги забързаните хора
минават и не виждат този факт.
Заети помежду си да говорят,
дори да крачат някак си във такт.

Крещи човекът. И ръце протяга.
Но следва само тъжен рикошет.
Не вижда никой черната му сага.
Не чува никой плачещия гнет.

Забива нокти той във тротоара.
Сълзи се смесват с вадички от кал.
И няма вече даже дъх от вярa,
че би във този ужас оцелял.

Потъва аутсайдерът. Дълбоко.
Остава от следите му кашон.
Клошар притичва, пъргав като котка,
да прибере вторичния подслон.

И пак блести неонов тротоарът.
И няма дупка. Няма и следа.
А в близко заведение клошарът
поръчва си газирана вода...

СЪДБИТЕ НА СВЕТА

Светът не помни дъно и утайка.
Светът крепи върховния каймак.
Съдбата му е за едни хазяйка.
За други е красавица с мерак.

Хазяйката съдира всяка кожа,
че наемът е трудно изплатим.
Красавицата, хванала велможа,
очите си рисува с тежък грим.

Хазяйката жестоко проклетисва
и блъска по вратите ден и нощ.
Красавицата веждите изписва
и чувствено примлясва от разкош.

Хазяйката псувни наред нарежда.
На майка псува, даже на баща.
Красавицата чаша джин изцежда
и тръпне сексуално за нощта.

Хазяйката заплашва със бухалка
и пъди във поредния бедняк.
Красавицата - в еротична свалка
допива със велможата коняк.

Какви съдби! Красавица! Хазяйка!
По своему обгърнати от зло...
Светът не помни дъно и утайка!
Светът е с благородно потекло...

ДИОГЕН

Фенер запалил, сливам се с тълпата.
Дано открия истински човек.
Поглеждат ме кожусите, палтата.
Захапан гладно, смее се геврек.

Презрително загърбват ме верижки
от чисто злато, или от сребро.
Бастун отронва тропачи въздишки
в копнеж по недочакано добро.

Наперено усмихват се в портфейли
банкнотите със едър номинал.
През сламките изцеждат се коктейли,
в претъпкания с баровци локал.

От кофите надничат опаковки,
забравили за блясък и цена.
Наливна бира с пържени картофки
играт си на мъж и на жена.

Запалил свещ, човека не намирам,
а пламъкът трепти усамотен.
Не ми е просто времето. Разбирам.
От друго битие си, Диоген...

СТАРИ КЛЕТНИКО!

Стари клетнико, кой съкруши
тези твои коси беловласи?
Беше тръгнал сред дребни души
да потърсиш добро за скръбта си.

Къшей хлебец и чаша вода.
И разбираща топла усмивка.
А когато заситиш глада -
да намериш легло и завивка.

Да си тръгнеш в съня утешен,
че добро си опитал накрая.
Бял вестител от свода свещен
да въздигне душата ти в рая.

Няма хлебец. И няма легло.
А с вода се напий от улука.
И не гледай през всяко стъкло
как царува човешката слука.

Ще откриеш отново в казан
недовършен вечерен остатък.
Бързай, клетнико мой изтерзан!
Потърси, че животът е кратък...

Имаш подлез и стари мечти.
И коси, от тъга побелели.
Тази нощ ще отвориш врати
и ще тръгнеш към други предели.

А душата ти, в светъл воал,
топъл къшей от хляба ще има.
Стари клетнико, моя печал!
Иде краят на твоята зима...

БОЛКАТА МИ

“Какво ти сторих?...” “Ти ми пречиш!
Умри!” “Че как ти преча?” “Светиш!...”
(Стоян Михайловски - “Бухал и светулка”)

Погледна ли към нощите, безсънните -
от вятъра обрулени листа,
отново чувствам болката от тръните -
омразите, дошли чрез завистта.

И струйки скръб по сиви слепоочия
напомнят ми поуката една -
когато е мишената нарочена,
уцелват я злина подир злина.

Да бях смален във ниското до храстите -
надута гъба, папрат или мъх,
не бих развихрил вятъра на страстите,
които мразят всеки боров връх.

Да бях в духа си лепкава пиявица,
пълзяща, лицемерна - ден след ден,
в една безкрайна творческа наздравица
бих чупил чаши - в нарцис прероден.

Да казвах “Не” с хиляда отрицатели
на твърде различимия талант...
Да следвах върволици от ласкатели
на гръмкия бездарен фигурант...

Не бих умирал в нощите, безсънните,
пробождан от невидими стрели.
Все пак - надежда имам за разсъмване.
А болката ми? Тя ще преболи!

КРЪСТ В ИНВАЛИДНА КОЛИЧКА

Съдбата е кръст в инвалидна количка,
жадуващ за милост, за смисъл и път.
Дали орисия е? Или поличба?
Не иска изобщо да знае светът.

Не иска да чуе за бедни и куци.
Презира ръцете, прострени в калта.
Усмихва се само на княжески внуци
и важни особи със скъпи палта.

По балове мляска. И мисли паркетно.
В рулетки и карти парите върти.
Поръсена гордост. И щипка суетност
в един уродлив буламач от мечти.

Съдбата е кръст в инвалидна количка.
Светът се кикоти. Защо му е кръст,
щом сам е предаден на участ едничка -
в пръстта да се върне, подобен на пръст...

ПОСТОПЕРАТИВЕН СИНДРОМ

Отивам си. Свалиха ми конците.
Зарасна всяка болка вътре в мен.
И в празничния лукс на подлещите
не ща да бъда вече съблазнен.

Кървах от болка. А светът болеше.
В илюзиите. И в реалността.
Горча водата. Залъкът горчеше
с печален вкус във моите уста.

В жесток конфликт със времето ми смутно
бях дуло и мишена всеки ден.
Протестът ме изпълваше барутно
и пишех взривно, с болка зареден.

Достигна ме кикотене и врява,
подобно пръски в демоничен гнет.
Но в пукота на дяволската слава
не бе приеман червеят-поет.

И в блясъка на залите паркетни
прикриваха се демони в тела -
тъй щедри в разточителства суетни
и слепи за човешки теглила.

Разкъсах се в протеста си сподавен,
но нямах мост и път над пропастта.
И по-добре, реших, да съм безславен,
отколкото въздигнат в подлостта.

Отивам си. Свалиха ми конците.
И в раните си мъдрост утаих.
Във пръст ще се превърнат подлещите.
А болката ми ще пребъде в стих.

ПЕДЯ ЧОВЕК-ЛАКЪТ БРАДА

Дай ми приказка, тате, за сън.
Да заспа като къпан в кревата.
Ето, тъмно е вече отвън
и изгряла е нежна луната.

Сине, приказки вече не знам.
Сива проза чета напоследък.
Блъскам яко - живот да ти дам,
но не виждам да има напредък.

Хайде, тате! Недей ме лъжи!
Имаш приказки, скрити в торбата.
За юнака добър разкажи,
който смело пронизал ламята.

Сине, тази проклета ламя,
всичко здраво и чисто погази.
Пъшка нашата тъжна земя,
че го няма юнакът да пази.

Стига, тате! Не искам това!
Сънчо вече отдавна ме вика.
И в невинната детска глава
не наливай сега политика.

Спинкай сине! И светла звезда
нека носи в съня ти надежда!
Татко-педя със лакът брада
нова приказка в теб да нарежда...

ВРЪЗКАТА ЛУК

Умрял богаташът в минута среднощна.
Издъхнал във своя палат.
А бялата спалня - красива, разкошна,
сменила се мигом със ад.

Сред пушек лютив и стенания диви
душата му вдигнала вой.
“Защо ме наказваш така, Милостиви -
сред жупел и огнен порой?

Нима съм живял като зъл, безсърдечен
сред хората в белия свят?
Нима на ужасна съдба съм обречен -
да тлея, в катрана облят?

Изпитай и виж ми съдбата отново!
Едничко добро намери!
Недей ме наказва с присъда сурово
и с огън недей ме гори!”

Крещял богаташът за милост отгоре.
Гласът му в стените кънтял.
И ето, че Бог от небесни простори
душата му долу видял.

“Какво пък? - Си рекъл - Ще видя отново
живота на тоз мъченик!
Добро да открия по Моето Слово -
от ада спасявам го в миг...”

Погледнал Творецът съдбата човешка.
Едничко добро му открил.
“О, нека поправа досадната грешка!” -
в Сърцето Си Господ решил.

“Да тръгне веднага вестител отгоре!” -
ударил съдийският чук.
“Спасете душата от злите коптори!
Вдигнете я с връзка от лук!”

Небето притихнало. Ах, изненада!
Дочакахме Бог да сгреши!
Намерил доброто на грешник от ада!
На злата сред злите души!

Видял я в случайния ден на пазара
купуваща лук, зарзават...
А после конете във бяг да подкара
към своя огромен палат.

Потресло каруцата камъче бяло
и паднала връзка със лук.
А бедно сираче, три дена неяло,
навело се плахо, без звук.

“Вземи я! Вземи я!” - през смях богаташът
извикал и махнал с ръка.
“Човешки мизерии мен ме не плашат!
Богатство си имам, река...”

И същата връзка от лук, чудодейна,
от Бога вестителят взел.
И литнал към ада, от ужаси зейнал.
От огън и дим без предел.

Съзрял богаташа. И викнал отгоре:
“За лука сега се хвани!
Че той е доброто, което си сторил
едничко през твоите дни!”

Подскочил богатият. Сграбчил със пръсти
това чудотворно въже.
Издигал се той. Но отдолу - чевръсти
го дърпали двама мъже.

“Ах, вие глупаци! Проклети, нещастни!
Пуснете краката ми в миг!
Умирайте в огън със мъки ужасни
и страшен на устните вик!

Въжето отгоре е мое, едничко!
В съдбата ми нямате дял!
Че вие сте нищо, а то ми е всичко -
билетът за Райския бал...”

Но никой не пускал, дори и да кряска.
А ангелът вече летял.
И връзката лук, като вечност прекрасна,
богатият още държал.

Но после, безумно я пуснал сред мрака,
и яростен взел да крещи:
“О, червеи гнусни от тъмна клоака!
Защо са ви Райски врати?”

Докле ги заблъскал с прежулени длани -
в катрана се плиснал със тях.
И връзката лук, вместо светло имане,
му станала сетният грях.

“Не бърка Творецът от Своята Слава!”
- извикал вестителят с плам.
“Сърцето за злото си - зло заслужава
и адът желае го сам!

Въжето, което нагоре издига,
изпусна с безумие ти.
И връзката лук - като страшна верига
в душата ти нека люти...”

ИДАЛГОТО В МЕН

Ще тръгна по пътеките на разума -
идалго, яхнал огнено жребче.
Усетила на ветровете спазъма -
кръвта в сърцето буйна ще тече.

И свободата - вятърна и мелнична,
с титани ще ме срещне в сблъсък див.
Не искам суета, до болка делнична!
Мечтая грохот, копие и взрив!

И някъде оттатък дулсинеите
да ме приспят с целувка в полунощ.
Омая да дъхти от орхидеите
в дворците, остарели от разкош.

А миг преди да клюмнат всички трепети
и рицарят у мен да прокърви,
на Санчо с дъх последен да прошепна:
Свободен си, приятелю! Върви!

ТРАГЕДИЯ ОТ СЧУПЕНИ СЪКЛА

Върти съдбата - тъжно, злополучно
трагедия от счупени съкла.

И няма спомен в клетите от ручей,
а само кал от мътни потекла.

Били са чаши. Нежни. Нестрошени.

Изпълнени с надежди и мечти.

А после - някак станали мишени
на чук, готов зловещо да треци -

стоманен звяр, нарочен да строшава,
наричан благозвучно Капитал...

И с неговата пъклена разправа
животът неусетно потъмнял.

Горките, неспособни да се гънат,
запазвали честта си в страшен гнет,
че по-добре е бедни да потънат,
наместо да са стока с етикет.

Но знаели ли крехката си същност
с прозрачни, тънки, девствени стени?...

Без милост Капиталът ги затръшнал
и слушал всяка как от жал звъни.

А после се закискал с цяло гърло.

Бил най-велик. Наричан Капитал...

Готов да се стовари злобно, върло.

Или да се усмихва във локал.

Разлял си ром в елитна съклария.

Напил се във безпаметен запой...

А съкълцата - в черна орисия
потънали сред мътния порой.

ПРИТЧА ЗА ЧУДНАТА РЕКА

Покори ме красиво предание.
Стара притча за чудна река.
Тя лекувала в миг изтерзания,
щом сърцето наплиска с ръка.

Там нараствали рани отворени.
Не оставал и белег дори.
Цвете скършено пускало корени.
Гаснещ дух се събуждал в искри.

Край брега, райско кътче за клетници,
ден и нощ се редели тълпи.
На живота ужасен несретите
всеки искал за миг да стопи.

Не разбрали обаче поуката,
скрита в мъдрите речни води.
Тях ги блазнела само сполуката,
без сърце да ридае в гърди.

Без притихнал до почит от чудото
всеки клетник очи да сведе...
И с надежда, от Бога събудена,
капки обич навред да даде...

Глъч и вой от уста незаглъхнали
наскърбили реката с печал.
Мигновено водите изсъхнали,
а зеленият бряг потъмнял.

Тъй си тръгнали, в гняв непреборени,
върволици от грешни души.
И се върнали с рани отворени
сред несрета, която руши.

Само някакъв старец с ридание
шепа дар от реката държал.
И записал в премъдро предание
този край за човешкия хал.

Още жива реката е някъде
и с водите си чудо твори.
Тя се вижда в очите разплакани,
щом сърцето пред Бог се смири.

МАРИЯ МАГДАЛИНА

Свил злокобни очички някой гледа със гнус -
как виновна пред всички тя докосва Исус.
Под съдраната дреха от съблазън лъсти.
Пожелала утеха - иска Той да прости.

Колената отпуска. Разпилява коси.
От очите ѝ рукват плахи, тъжни сълзи.
Пред Христос се навежда и изцежда от съд
за сърцето - надежда, и за вярата - път.

Фарисеят трепери в злоба, ужас и стрес.
“В моя дом ли намери да ме правиш злочест?
Ти, която си мръсна, и мърсуваш за зло
как пред прага ми лъсна с благовонно масло?

Нека в ада да гниеш! Нека Той те срази!
Няма как да изтриеш своя грях със сълзи!
Гали Господ косите... Той е сигурно луд.
Тора май не почита, та разпалва ме смут.

Ако беше учител или пратен пророк
в мойта свята обител би напомнил за Бог.
За Содом, Гомора, и за Божия Гняв,
който грешните хора порази величав...”

Господ в миг се обръща и му казва на глас:
“Влязох в твоята къща, и съм Истинен Аз!
Нека питам те честно, а пък ти Ми кажи -
опрощаваш ли лесно, ако друг ти дължи?

Кой по-силно обича и е верен до гроб?
Този който обричаш със пари във вързоп
или оня, комуто би дълга опростил?
Как сърцето ти смутно гледа с поглед немил?

Много тя Ме обикна. Много Аз ѝ простих.
Щом душата ѝ бликна - още повече бих...
Тя с елей Ме помаза, и сълзите си втри.
Бог ли тебе наказва, че греха ѝ покри?"

...Ранно утро. Градина. Празен гроб и мечти.
Тича пак Магдалина своя Бог да светй.
Възкресен и прекрасен, Той любов ѝ мълви.
В женски шепот неясен се отронва: "Равви!"

ГОСПОЖО ГОРДОСТ!

Госпожо Гордост! Тръгвам си от вас!
Коктейла ви изтънчен не желая.
Пленихте ме на малки глътки страст.
И Адът беше с маската на Рая.

Словесните ви изблици желях.
Дори и бутафорната корона.
По вас не виждах петънце от грях
и бяхте за очите ми мадона.

Какъв ли беше този порив сляп
да ви последвам, тих като въздишка?
Защо ли бях пред думите ви слаб
и вързан с чародейната каишка?

От блясъка на вашите блюда
произхода сърцето си забрави.
Онези мои братя без следа,
които никой никога не слави.

Мизерници и псета в гъста кал.
Дори клошари, ровещи в сгурия...
...Задавих се с парченце портокал.
Коктейла ви не мога да изпия.

И чашата ви с цветното стъкло
не ща за взор пред моите зеници.
Дори да съм с излишно потекло -
все още съм с разтворени корици.

В душата ще изплача всеки стон.
На бедните сълзите ще избърша.
Госпожо Гордост! Сбогом! Без поклон!
Пред вас духа си няма да прекърша!

В ЕДИН МАГАРЕШКИ БОДИЛ

Дори в един магарешки бодил
животът има вечният си смисъл.
Веднъж на този свят си се родил
и не роптай, че Бог те е орисал.

Защото и най-простите слова
отпосле имат мъдрост извисена.
Замръква суха в тъмното трева,
но сутрин е небесно оросена.

“Как трън, поете? - спориш може би -
Не виждаш ли? Магарето го плюска!
Ще свържеш ли човешките съдби,
с това, което никой не допуска?”

Допускам, ама кой да разбере!...
Идеята си нека да подхвана.
Един бодил се свързва най-добре
с възторга от библейската “Осанна”.

С магарето - възвишен и любим -
Спасителят по пътя Си премина.
И грееше от Дух Ерусалим,
подобен на Едемската градина.

Но как се носи Жертва на света,
готова и до кръст да го обича?
Закусил е оселът заранта.
Бодли е яло славното добиче.

А даже и Короната на Бог -
с венец от тръни пак е заплатена.
Какъв по-мъдър и блестящ урок
за нашата природа, тъй смутена?

Дали ще бъдеш? Не дали си бил...
Това - класик, от вечните, е писал.
Дори в един магарешки бодил
животът има мъдрият си смисъл.

РЪКАТА МИ ПОДРЪЖ!

(молитвата на едно дете от гетото)

О, Господи! Ръката ми подръж!
Надежда сътвори ми - да живея!
На Тебе съм се молил неведнъж,
дори молитви сам да не умея.

В порутена къщурка ме търси,
сред мъката от всичката несрета.
Там мама скубе своите коси
защо ме е родила толкоз клета.

Там татко гледа с поглед потъмнял.
Дори да ме прегърне не желае.
Не ще попита колко хляб съм ял.
Една сълза не може да изтрае.

О, Господи! Защо немилостив
светът така ужасно ни отхвърли?
Защо не става бедният щастлив?
И той - о, Боже - зъл ли е, добър ли?

Защо не може мама в късен мрак
с най-топлата си ласка да ме сгрее,
а вятърът - от зейналия праг -
дори и под завивка леденее?

О, Господи! Ръката ми хвани,
че само Твоят огън ще я стопли,
а няма друг в самотните ми дни,
за да дочуе тъжните ми вопли!

ВАРТИМЕЙ СЪМ, ЧЕДО!

Вартимей съм, чедо! Старият слепец,
който днес не иска с чудо да прогледа.
Тръгнал от иглата - карам до конец.
Слушай ако искаш. И драсни два реда.

Ирод беше нявга злият властелин.
Ироди да искаш - пълна е земята.
Ужким беше мъдър, сякаш е равин,
но със меч отсече на Йоан главата.

Имахме си още гордия Пилат,
но и днес е пълно с хиляди Пилати.
Мият си ръцете в черен маскарад,
а Христос бичуват в своите палати.

Анна и Кайафа дъхаха от бяс
и с отровни хули палеха тълпите.
Днешните са същи - сатани със власт...
И не се начудих как си ги търпите.

Юда ли забравих? Не бре чедо, не!
Той прибра кесия със душа лукава.
Днес му се покланят вси на колене
и архонт зоват го, да ги позлатява.

Вартимей съм, чедо! Сляп съм се родил!
На Христос се моля - сляп да се спомина!
Само Бог си имам, на сърцето мил,
и догде издъхна - нека сме двамина!

СПИРАЛАТА НА АЗ-А

Светът ли наобратно се върти
или кошмар зениците присвива?
Убитият не може да прости.
Насилникът не спира да убива.

В ковачница от стари грехове
бесът източва кървава секира.
Безумен чук пироните кове
в злорадство, че Спасителят умира.

Една земя, изгубила Едем,
надява се на белег от Каина.
Живеем за добро, но не съвсем,
щом Авел в съвестта е гилотина.

Щом робското безчестие цвърчи
в катранените ями на позора
и в чужда скръб човек е без очи,
загърнат от понятието “хора”.

В спиралата от искане и власт
до точката на звяр и катаклизъм,
намира робът смъртното си “аз”
в ковчега от първичен егоизъм.

НЕВИННИ ОЧИ

(думи към едно невръстно
момиче от социален дом)

Тези твои невинни очи
нека никое зло не попари!
В тях от скръб самотата личи
и димът на лютиви цигари.

В потъмнелите влажни стени
те са търсили лъч от безкрая.
И са плакали - нощи и дни,
като извор в безрадостна стая.

Кой от слънце и зов би лишил
на душата лъчистите сфери?
Ако в огън човек не е бил -
как искрата дори ще намери?

Ако погледът шепне тъга
и безмълвие с порив на птици -
ще струи ли в небето дъга
като обич за детски зеници?

Ще ги стряска ли звън на стъкло
от среднощния вихър на мрака?
Ще избегнат ли зло потекло
в своя изгрев, така недочакан?

Тези твои невинни очи
в благослов нека днес да погаля!
И любов от небесни лъчи
с моя стих върху тях да разпаля!

НА ЧАРЛИ ЧАПЛИН

Понякога в очите ти горя.
И, без да искам, плача от несрета.
За клетници ли, Чарли, да творя?
Един Гаврош? Или една Козета?

Къде да търся малкия човек?
Дали в дъха на времето, което
издъхва шумно всеки следващ век,
а все така остава непревзето?

Хлапето в мен кърви от стъкълца,
а старецът - от треската за злато.
Останаха мечтите ми деца,
но с теб живяха някак си богато...

Слепец под светлините на града -
не исках в други роли да прогледна.
Душата ми - в беда подир беда
куцукаше с чепиците си бедна.

А времето - в модерни времена
отсрочи своя страшен катаклизъм.
Забравиха за дълг или цена
душите на пределния цинизъм.

Но ти остана... С тъжния си смях
от лентите, издраскани в трагичност.
Да спомняш, че превръщат се на прах
безличните край истинската личност.

ЗАВЕТНО

Съдба! Не съм те считал за сгрешена!
Не бих роптал, че случи ми се ти.
Родих се, за да бъда сам мишена
и дулото пред мене да трещи.

Врагът със бронебойните патрони
уж стреляше, но нищо не проби.
Когато всички стенеха “Горко ни!” -
аз бях утеха в техните съдби.

Пострадах от предателства и рани.
Ръцете си на Кръста приковах.
Кълваха ме и ястреби, и врани...
“Дано умреш!...”, но... никак не умрях.

Съдба! Напук на лошите прогнози
все още те живея и творя.
Не срещнах път с овации и рози
и славата за мене не изгря.

Какво пък? Даже скитник по неволя
билата ти трънливи прекосих...
Не си ми божество, за да те моля,
но само взор за краткия ми стих.

И даже да се случваш неусетно
по нишките на моята глава -
ще помня, че обичан съм заветно
от моя Бог... И стига ми това!

ПОБЕДИТЕЛЯТ ВСИЧКО ПРИБИРА

Победителят всичко прибира -
слава с рози по земния път.
Но и той по реда си умира
и духът му отива отвъд.

А пък там - изненада зловеща
му поднася жесток куриоз.
Той пропада над пропаст гореща,
а в сърцето му тлее въпрос.

“Боже, мой! Но защо са оловни
тези мои ръце и крака?
Как намери ги грешни, виновни,
и защо ме обричаш така?

Искам някак нагоре да хвъркна -
като ангел със волни криле,
че душата ми мигом помръкна
и от ада почувствах се зле...”

Като отговор Свят от безкрая
бял вестител над него кръжи:
“Как да искаш Спасение в Рая,
щом от приживе дял ти тежи?

Ако птица навърже в крилата
едри кюлчета злато, сребро,
ще лети ли с небесния вятър
и ще върши ли светло Добро?

Не отива ли тежкото долу
и пръстта не прибира ли пръст?
Как да искаш от Господа полет,
ако няма в сърцето ти Кръст?

Земна слава от тебе прозира -
пиршества за себичната плът.
Победителят всичко прибира,
но и всичко тежи му отвъд...”

НА ШИШЕ ЛИМОНАДА С ИСУС

**“Камъкът, който отхвърлиха зидарите,
Той стана глава на ъгъла...”
(Матей 21:42)**

Той е странно различен. С изхвъркнали зъби.
И очите му бягат кривоогледо встрани.
Като камък на селския ъгъл се ръби.
Не на място поставен, но да тегли вини.

На устата - с подкупващо щедра усмивка.
Нито в клин, ни в ръкав. Но пък искрен възторг.
Щом го срещнат човеци, сякаш пият горчивка,
и във пазвите плюят, да опази ги Бог...

Той е сякаш детето, в друго време избрано.
Вижда раят навярно. Все светии, Христос...
Глашатай на Небето, станал толкова рано,
щом запечат петлите - да е вече на пост.

Всяка сутрин... Отново. Бяла кърпичка стиска.
И шише лимонада. Онзиденшна, без вкус.
Мине шумна каруца. Някой гръмко се киска.
А различният чува, че се смее Иисус.

И в очите му, взрени все в онази посока,
дето никой не вижда, заблестяват сълзи...
От безверната същност, като вихър жестока,
Боже мой, Своя клетник един, опази!

ЖИВЕЙТЕ, ОЛИГАРСИ И ЦАРЕ!

Не вярвам на измислици от мрака
в гласа на олигарси и царе.
Добро от тях днес никой не очаква,
щом бедно е живял и ще умре.

С трохи се хранят уличните псета,
но с тях не се залъгва скръбна чест.
В очите на една старица клета
сълзата е присъда и протест.

Кого ли ще излъжете, кого ли,
лекета зад излъскан целофан?
Заучихте лукавите си роли,
напръскани обилно със рефан.

Да мамите тълпите оскотели,
че имало в тунела светлина...
А вашите невидими тунели,
видя ли някой, пълни със злина?

Веригите съзря ли на Мамона,
сърцата ви до лед окаменил?
Какво тук значат няколко поклона,
щом своя рай до гроб си придобил?

Какво тук значи съвест, чест човешка,
щом слабите си стъпкал във калта,
а после от съдбата си купешка
ги мамиш със лъжлива доброта?

Богатият нима нахрани Лазар,
когато в своя дом се весели?
Проказа сте! Невидима проказа,
която Бог отказва да цели!

Беднякът - поруган ще си отиде
и в Рая Авраам ще го теши...
Но кой от вас съдбата си ще види
сред всичките низвергнати души,

и там да иска капчица утеха
за ужаса от огнения ад?
А бездната да връща като ехо
гласът на лицемерната му смрад...

Не вярвам на измислици от мрака!
Живейте, олигарси и царе!
Добро от вас днес никой не очаква,
щом бедно е живял и ще умре!

В ТЕБЕ ОСТАНАЛ СЪМ ЖИВ!

Дай ми Господи някак да сляза
до дълбокото в страшния ад.
И да видя за кой Си запазил
оня ужас в катрана нагрят.

Днес си мислят, че просто Те няма.
Грабят страшно. “След нас и потоп”.
И се люшкат в зловеща измама
цар и бирник, министър и поп.

Съвестта си, така неудобна
злият бързо превръща в парцал.
И не мисли за участ задгробна,
а затуй колко малко е крал.

Свят широк. И парите - съблазън.
Който граби - намира си рай.
Няма, Боже, от Тебе боязън.
Няма “взимай”, но всичко е “дай”.

Десет лева са точна причина
да ударят старица с тръба.
И когато пребита почине -
плюят в пазвите. Било съдба.

Милионът за алчни - нищожен.
Гледат все с ненаситни очи.
Някой имал и повече можел -
друг по пътя му бясно търчи.

Като огънят, който не спира,
и догде е възможно - гори,
тъй грабителят всичко прибира
и измерва живота в пари.

Злият с дявола днес се прегръща
и печели в кръвнишкия път.
А забравя, че всичко се връща,
и цената се плаща отвъд.

Но дори да не сляза във ада,
за да видя мръсници в катран -
пак ще знам, че заслужено страдат
за живота си, в грях изживян.

Нямам, Боже, сълзица в окото
за проклетите черни души.
Те са били тризъбец на Злото,
с бяс наточен, готов да руши.

Не! Не искам да виждам геена!
Тя не ми е пред Теб ориста!
Капка кръв само дай ми свещена -
да се видя изкупен в Христа.

И дори сто морета от мъка
да изпия с дъха си горчив -
щом избегнал съм черния пъкъл -
значи в Тебе останал съм жив.

QUO VADIS, DOMINE!

Нерон безумен своя Рим подпали
и скри небето в облаци от дим.
Сенатори, от ужас пребледняли,
му креснаха: “Нима ще изгорим?

Божествений! Къде е подпалвачът
на нашите красиви домове?
Кои човеци, чуваме, не тачат
великите ни римски богове?

Не са ли те злоторците, които
виновни са за огнения ад,
че пречим им да бълват неприкрито
сред робите еврейската си смрад?

Оттук, Христос! Оттам, Христос наднича!
И още малко - същия Аполон!...
На заговор, Нероне, туй прилича
за твоята власт и златния ти трон.

Недей се бави! Рим е в пепелища!
Издай присъда! Указ напиши!
Престъпното им дело да разнищим,
че бяс са те за нашите души!

Хвърли ги на арената веднага!
На кръстовете всички ги разпни!
За да не може никой да избяга
от твоите правдиви съдбини...”

Нерон послуша гневните копои.
Посвири с арфа. С вино се напи.
А после в своите мраморни покои
подписа указ, лягайки да спи.

И рече им: “С войници претърсете!
Хванете всички с Името Исус.
Че те са жалки и зловонни псета -
в безчестие, позор, лъжа и гнус.

За лъв са плячка тези зли хиени.
И Юпитер в душата ми шепти,
че те са подпалвачи, помрачени
да палят град, достоен да цъфти.

Хвърлете ги на римската арена!
Разпнете ги на кръстове дори!
Че ние сме империя свещена,
и тя от огън няма да гори...”

...Един апостол в пътя си самичък,
усети блясък, мълния сред мрак.
“Къде отиваш, Господи едничък?
Нима за Рим запътил Си се пак?”

“Да, връщам се!” - дочу от Светлината -
“Да бъда разпнат с братята си Аз!
Ела със Мен! Такава е цената
да бъдеш Мой след сетния си час...”

Издъхна Петър. Разпнат. Недостоен.
С глава надолу, и с нозе към свод.
И в миг нахлу в душата му покоят
от полъха на Вечния Живот.

Той знаеше, че няма път обратен,
щом тръгнал е да следва Божий Син...
А Рим осъмна. Димен и развратен
пред погледа на своя властелин.

СЪЛЗИЦАТА ВЯРА

Нямам, бабо, пари да ти дам.
И на мен от оскъдност е свито.
Но ти казвам, до искреност прям,
че се свършва Господното жито.

Тая жетва от светли души,
що проточи се двадесет века -
съкрушени Христос утеши
на стеснената Своя пътека.

Той преведе ги, както овчар
малко стадо през урви избавя.
На Небето принесе ги в дар -
там, където Отец се прославя.

Ето, капчица вяра задръж!
От сърцето си в теб ще прелея!
Ако жадният моли за дъжд -
благодарен ще бъде за нея.

Малко семенце стига до плод.
С топла дума поклъва утеха.
Много взеха ни в този живот,
но пък Господ кога ни отнеха?

Къшей хляб нека Той ти дари -
там, в горещата пещ на сърцето.
Нямам, бабо, в ръката пари,
но вестявам ти Дух от Небето!

Той от кризите страх не държи.
Не е стока с цена на пазара.
Тръгвай, бабо! И Богу кажи,
че ти стига сълзицата вяра...

СЛУГА

Без значение - гладен ли, сит ли,
следвам своята светла дъга -
да загърбя помпозните титли
с най-презряната дума “слуга”.

Тя е вехта. Лишена от блясък.
Като дреха от шаячен плат.
Със съдбата в пустинния пясък
на отшелник от целия свят.

Тя нозете смирено измива
и с молитва прощава греха.
Уж е мъртва, но толкова жива.
И за гладния пак е троха.

Тази дума съкровища сбира
не по банки и каси навред.
Тя оттатък Голгота се взира.
Не почита трезор с водосвет.

Тя готова е свята да пази
своя жребий пред съдник Пилат.
Не помръква от хорски омрази.
Не шушука във царски палат.

Претърпява бичуване, злоба,
даже сплетен венец от бодли.
Няма страх от ковчега и гроба,
нито ужас от смъртни стрели.

Тази дума не иска корона.
Не мечтае за почит и власт.
Само с четири остри пирона
я даряват в предсмъртния час.

И дори да я следвам едничък
в този свят, титулуван от бяс -
пак Спасителят с Дух ме зарича:
“В теб самия царувал съм Аз!

Че слугата е образ на Царя,
Който в грешния свят се яви.
Да цели от Любов, да изгаря,
и разпънат - за вас да кърви!

Без значение - гладен ли, сит ли,
следвай Мене по пътя трънлив.
Не човешката слава и титли,
но Духът Ми направи те жив...”

КЛЕТНИК

Когато чер, бездомен помяр
в живота му най-много е потребен,
а властниците хвърлят евтин зар
дали да бъде жив или погребан...

Когато скръб в очите му люти
и мръсен фас допушва се елитно,
а всичките несбъднати мечти
се ваят в битието първобитно...

Когато е обречена в банкрут
дори и позорящата просия,
а нощем при изцъклящия студ
сърцето моли милост от Месия...

Когато от огризките горчи
и смрад облъхва улични казани,
а погледът на празните очи
напомня само мисли изтерзани...

Когато някой грубо го кълне
и друг от гнус във пазвата си плюва,
а всяко тъй желано портмоне
на чантите под ципа се издува...

Когато не човек е, но е скот,
лишен от сетнина заупокойна,
а вече потъмнелият живот
напомня на зловеща скотобойна...

Когато няма кой да се смили
или поне един да го оплаче,
а в пръстите с последен звън боли
едно до болка стискано петаче...

Тогава, Боже, Своя Гняв възлей
над този свят - проекция на ада,
и Своя клетник в Светлина огрей,
защото Ти остана му награда.

МОЛИТВАТА НА АПТЕКАРЯ

Дай ми, Господи, пълна аптека
със лекарства за всякакъв стрес.
Умори се от злото човекът.
От живот без надежда и чест.

Щом гласът се превръща на крясък,
а обидата - в жажда за мъст,
как да върна небесния блясък
на душите, заровени в пръст?

Чуждо щастие кой ще възрадва?
Злото, Боже, не ражда ли гняв?
Крум ли трябва да дойде със брадва
или някой могъщ вълкодав?

Всяка болка си имала билка.
Тъй било е от време оно...
Но при днешната страшна горчилка
няма дъх за едничко “дано”...

Изсипи от Престола Си Вяра.
Прибави и искри от Любов.
И забъркай пречудна отвара,
за страдалците в черния ров.

А тогава от тази аптека
Храм за Вечен Живот сътвори.
Опростил всеки грях на човека -
Своя Образ у нас възцари.

СНЕЖНИЯТ ЧОВЕК

Той не ходи облечен от бяло,
нито морков си слага за нос.
Сам върви през съдбата си вяла
и в душата снегът му е гост.

Пред витрините с поглед изцъклен
гледа восъчен цветни мечти.
Онзи рай зад прозореца стъклен
не отворил за него врати.

Скрил ръцете на хладно, в хастара,
обикаля, подобен на пес.
И навърта по сто тротоара
в своя ход изтерзан и злочест.

Не такъв го рисувах от малък.
Не такъв в моя свят го видях.
Бе човечецът тъжен и жалък -
блед и сив край безбожни от грях.

Като някакво сбъркано Йети,
не открило сред хората път -
да го стоплят с две дребни монети,
миг преди да изчезне отвъд.

Невидян... В самота, в архаизъм,
той потъва сред градския здрач.
И предпразничен вихър пронизва,
две зеници, замръзнали в плач.

ДА БИ МОГЪЛ ЗАВЕТЪТ...

Какво ли още трябва да се случи
със този, оскотял от зло народ,
да би могъл Заветът да пресучи
на мъката обречения ход?

Върти се постоянното вретено.
На миналото нишката преде.
Сърцата искат да им е простено,
преди да падне тъмното перде.

И Бог отгоре всичко да задраска -
провали, хули, черни грехове.
Дори Пророк Илия със каляска
душите от кошмар да отърве.

Един последен, истински Кръстител,
в Христа да би ни всички призовал.
Горчилката ни сам да е опитал
със пушека и лепкавата кал.

Със страстите, дошли да ни разделят.
С лъжите, на които се кълнем.
И кризите, нарочени да стелят
лютива пепел в тъжния ярем.

Ще дойдеш ли в живота ни, Йоане,
че квасът фарисейски ни мори?
Свещеникът въшлив е от имане,
и Юдово се кръсти за пари.

Пилат облича римската си тога.
Варава е надлежно оправдан.
Една присъда в миг разпъва Бога
и...Тибър пак владее над Йордан.

Царете се избиват за корони.
Вълкът разкъсва слабите овце.
Грехът кове последните пирони
на Разпнатия в Святите ръце.

Да би могъл Заветът да пресучи
на мъката обречения ход -
какво ли още трябва да се случи
на този, оскотял от зло народ?

ЦЕНАТА МИ, НАРЕЧЕНА СЪДБА

Аз с този свят не искам да се боря.
Не би ми стигнал целият живот.
Задъхвам се от тежест и умора
като герой в последен епизод.

Не бе сапунен никак сериалът -
в сълзлива мелодрама да тъжа.
Патроните изстрелях, не нахалос,
но всеки поразяваше лъжа.

И някак си, от думите ранени,
низвергнаха ме гнусните със стръв -
тълпата от подразнени хиени,
подгонила един самотен лъв.

Със вас не бих поискал да се бия,
поклонници на тление и леш.
Не съм примрял за вашата помия,
да драпам с апетита на келеш.

И петимен не бях за жалка слава -
поетът-еднодневка на властта.
Сърцето свойта участ заслужава,
дори да бъде скок от пропастта.

Дори да е разпънато трагично
от злобата на тъп олигофрен,
какво тук значи някаква си личност,
щом писаното ще замести мен?

Щом сам оставих диря и посока
сред взривове и огнени кълба -
не е била безмилостно жестока
цената ми, наречена Съдба.

ДОБРИЯТ ЧОВЕК

Той, добрият човек, е дъждовната капка.
Ще се слее със други в поток.
Заделил топла дреха, и последната хапка,
за да бъде ръката на Бог.

Той, добрият човек, няма в банката злато.
Не пътува със частен шофьор.
Но дори в битието, не толкоз богато,
свети слънчев в очите му взор.

Той, добрият човек, няма как да се скърши.
Жилав клон е духът му до век.
Щом повярва в идея - непременно я върши.
И успява... добрият човек.

Той, добрият човек, щом раздава - не губи.
И от корист не е повлиян.
В милостта е готов до живот да се влюби,
без да ще от делата си дан.

Той, добрият човек, семената си сее.
Не извъръща очите назад.
Капка зов да не стига - точно нея ще влее,
и потокът ще рукне, възлят...

Той, добрият човек, няма нужда от сила.
Сам е силата. Устремът жив.
И да би се съдбата стократно стъжнила -
ще остане от вяра щастлив.

Той, добрият човек, още в мене ликува.
И у теб се събужда, нали?
Че в живота най-светлият смисъл си струва -
всяка болка да спре да боли.

ЗЛАТОТО В КАЛТА

О, братко мой, затънал в гъста кал.
Живота си мизерен не презирай.
Дори и от въздишки побелял,
намирай смисъл... Всякога намирай!

От кал Творецът сътвори Адам
с една искрица дъх, за да живее.
От този дъх аз мога да ти дам -
и малката надежда ще се сгрее.

Дочувал съм от стари времена,
че Божията кал е златоносна.
И плащаш ли скръбта като цена -
до злато аз у теб ще се докосна.

Че то не блесва просто ей така,
но дълго и усърдно се промива,
и има чудна, истинска река,
която във душите ни се влива.

Проливай, братко, своите сълзи!
Не ги бърши с ръкав, от болка черен.
Едничката си вяра запази
за смисъла, че си останал верен!

А златото, родено от калта,
на Лаура Небесна ще прилича.
По дяволите, пръст и суета,
щом Бог отгоре още ни обича!

МОЛИТВАТА НА ЕДНОРЪКИЯ

О, Господи! С десница ме дари!
С една ръка е трудно да живея.
Тя стига за просия на пари,
но не и за утеха след злодея.

От Силата Си мъничко ми дай!
Една тояжка само... Да не падна!
Дори да виждам тъжния си край -
аз няма и трохичка да открадна.

В живота са мнозина с две ръце.
Едни в юмруци стягат ги корави.
А други си ги топят, без сърце,
щом трябва нейде милост да избави.

Но другояче, Боже, би могло...
С ръцете всеки Твоя Дух да тачи.
Обръгна ми душицата от зло
и все от недоимък ми се плаче.

Къде съм тръгнал аз, с една ръка,
щом даже с две душата потъмнява?
И мога ли докрай да изрека
горчилката, що в мен се утаява?

Дори с десница днес да ме дариш -
не ще ли чер пирон да я пробие?
Нали и Ти в Разпятие кървиш,
щом дух Доброто иска да убие?

Крепи ме! Още малко! Ден за ден!
И нека еднорък да си остана.
На този свят - себичен и влуден -
да бъда сам дълбоката Ти рана.

Че свил ръка - и просякът, уви,
изплаква в Теб съдбата си безръка.
А мъката остава да кърви -
онази, нечовешката ни мъка...

С БОГОМ...

Ще може ли светът да ме остави
с едното “сбогом” на изпроводяк?
Да чезнат в мрака страстите дребнави
и всичката им пошлост на рояк...

Да си отидат пъстри панаири
с търгащите на пръст и гнусота,
и да замлъкнат шумните клавири
по всички съблазняващи места.

Тъй много ли душата ми поиска -
покоят от едната тишина?
На кой ли друг от този свят му стиска,
за да плати горчивата цена?

Ела със мене, братко! Да сме двама!
Възвишеното винаги е връх!
А долу в низините е измама,
пленяваща сърце, очи и дъх.

Содомска лъст и евтини поклони.
Разкъсани парченца от морал.
Царе, но със ръждясали корони
от оня, демоничния метал...

Една безлична участ. Принизена
да диша всеки мръсен прахоляк.
И сгърчва се душата, просълзена,
че не това е светлият ѝ бряг...

Добрата участ нека ме намери
по стръмното, над този свят жесток.
И ще пристъпя вечните си двери,
защото “сбогом” ще рече: Със Бог!

ТЪЖНИЯТ ЗАЛЕЗ НА РОБА

Някой ден може залез да скрие
стихотворните мисли от мен.
И света тъмнина да обвие
под покроба си мрачно-студен.

А душите без лъч да се лутат,
ослепели в измама и злост,
без да спомнят, дори за минута,
че за тях се е разпнал Христос.

В дълго време от двадесет века
се изтекоха бездни с води.
Нечовешкото сграбчи човека,
а пък разума - бяс подлуди.

Святостта се превърна на крѣпка.
Любовта остудя в ураган.
Съвестта като дрипа се стѣпка
и правдивият бе поруган...

Този свят помрачен - не вещая.
Зъл вестител зове се зловещ.
Но пък вижда се в бѣдното края,
щом презират най-малката свещ.

Щом кандилото гасне в прокоба
и клеймо за безбожния век -
идва тъжният залез на роба,
не поискал да бѣде Човек.

ЗА ЙОН, НИНЕВИЯ И ТИКВАТА

Библейска случка често ми навява
в сърцето лъч, подобен на кинжал.
Поуката - поука си остава,
дори като Адам да бих живял.

И сто живота някак да навърже
Творецът във човешката съдба -
те пак ще си отидат много бърже
в терзания, в падения, в борба.

Един пророк побягнал от Лицето
на Вечния и Свят Небесен Бог.
И в своя страх отплувал по морето,
да би избегнал жребия жесток.

Но ето, че във време твърде бурно
Гнева Свещен беглецът преживял.
От кораба нарочно бил катурнат
и в бездната зловеща полетял.

Дали по милост или за присъда
останал жив сред ужас страховит.
Решил отгоре Бог, че ще го бъде
и заповядал да го глътне кит.

Нататък... е историята ясна.
Три дена той в търбуха му лежал.
А после китът го изплюл на пясък,
в брега на Ниневийската печал.

И тръгнал Йон със Божието Слово
сред грешни непокаяни души.
“Покайте се!” - извикал той сурово -
“Градът ви скоро Бог ще разруши!”

Дочули го човеците изглежда.
И скоро прогласили скръбен пост.
“Дано показал би ни Той надежда,
след всичкото безчестие и злост.

Съдбата на Содома и Гомора
дано над нас сега не връхлети.
Че бяхме зверове! Не бяхме хора
и само Той могъл би да прости.

Ниневийо! Плачи сълзи горещи
за всичките си страшни грехове!
С какви ли язви черни и зловещи
Гнева Господен ще ни прикове?”

Смилил се Бог. И ужаса отвърнал.
Усмихнал се на ронещи сълзи.
Човеците с ръцете Си прегърнал.
Не искал вече да ги порази.

А гледал Йон, но някак без да свиква,
със толкова внезапния финал.
И в края на града, под едра тиква,
глава подпрял и в миг се умълчал.

“В Ниневия са всички опростени,
а аз не зная що да изрека.
И думите Му - огнени остени
сега вода са в моята ръка...

Една последна тиква засенява
лицето ми от журещата пещ.
И иска ми се, Господи, такава
и Ти от небеса да я съзреш...”

“Не, Йоне! Не такава я съзирам!
И тази тиква - с червей ще умре!
Да бях решил, че Правдата умира,
тя щеше да се чувства най-добре.

Не я жали! Изсъхнала е вече!
Не може да изпъква над пророк!
А времето ѝ - всичкото изтече,
допуснато от Праведния Бог!”

Привърших... И духът си не терзая.
Ниневия спасена е, нали?
На всяка тиква ще ѝ дойде краят,
и мене от това не ме боли...

ПРОДАВАЧЪТ НА КАТИНАРИ

Блъсканица. Шум. Патаклама.
Всеки гледа някой да предвари.
На сергия - в облак от тъма -
дяволът продава катинари.

“Хайде, хора! Спазвайте си ред!
Стока е донесена за всички.
Само нека видя най-напред,
вашите протегнати ръчички.

Брей, госпожо! Сърчице в сатен!
На везната дайте го веднага!
И ще си получите от мен
катинарът, който ви приляга.

Сигурност ли? Моля ви, мадам!
Карате ме гръмко да се смея.
Щом заключа всичкия ви срам -
вие ще сте приказната фея.

Няма да ви мъчи ничий глад,
нито скръб и гнусна милостиня.
Но ще бъде новият ви свят
чуден, като Райската градина.

Ето, колко лесно е! Нали?
Следващият... Браво, господине!
Свикнал сте сърце да ви боли,
а пък то е нужно да изстине.

Скрупули ли? Бога ми! О, не!
Давам ви гаранция от ада!
Даже клет сирак на колене
смах ще предизвиква. Не пощада!

Ключ ли? Да! Но той остава в мен!
Катинарът дава се заключен.
Тъй се гарантира вечен плен
и живот - съвсем благополучен.

Я, младеж! И ти ли идваш тук?
Браво! Колко млад, а мене иска!
Със сърце, напомнящо за чук,
с който си изграждам обелиска...

Готин ли? Какво говориш? Виж!
Ще си супер с моята защита!
Светлото си бъдеще държиш
с тази придобивка дяволита!”

Блъсканица. Шум. Патаклама.
Катинари. Гробници мъртвешки.
Скрива се в зловещата тъма
дяволът със куп сърца човешки...

БОЛИ МЕ, БРАТКО!

Боли ме, братко! Много ме боли!
И мъката в очите ми напират.
На този страшен хал не сме били -
в мизерия беднякът да умира.

Да бърка тъжно в кофите за смет
и там да търси как да оцелее...
От честност да е жалък и проклет,
понеже да открадне хич не смее.

Да гледа големеца как с кола
на мръсна газ край него профучава
и в пръски кал една присъда зла
по дрехите му дияря да остава.

Боли ме, братко! Страшно ме боли!
Сърцето ми от болка ще се пръсне.
Че клетник с куче къшея дели,
но кой му пука, или кой го бръсне...

Празнуват сребролюбците банкет.
Паркети лъскат с маркови чепици.
Уискито отпиват с кубче лед.
И лед сковава техните зеници.

Животът ако нейде стане ад,
то всякога началникът е дявол.
И в ужаса на пъклената смрад
на него само злият се надява.

Боли ме, братко! Смъртно ме боли!
От демони, поклони и престоли.
Проказата в сърце не се цели,
дори Господен Меч да я заколи.

Яде ръждата злато и сребро.
А клетникът - с утеха е оттатък.
Пресъхне ли животът без Добро -
той бива кратък. Безнадеждно кратък.

Остава само смисълът отвъд,
дори до скръб сега да се изстрада:
Че злите са посочени за Съд
и земният им рай приключва в ада.

ПОТЪВАЙ ВДЪН ЗЕМЯ!

С лукавия не сядам на комар.
Не смятайте, че отказът е право.
Търкулне ли се властният му зар -
мнозина дърпа и обвързва здраво.

А после - като кукла на конци
плененият сърцето си обрича.
Да бъде жив мъртвец сред мъртъвци
и някак си смъртта да му прилича.

Не бих попитал Гьоте за това -
как точно Мефистофел съблазнява,
но стига ми, че моята глава
венец от тръни не смени за слава.

Че няма даже за едничък миг
да шепна зов сред демоничен хаос.
И в ноктите на древния циник
не ще да бъда ученият Фауст.

Защо ли? Ами аз си падам прост
и дивно ме владее простотата.
Абсента на лукавия си гост
не бих отпил за никаква заплата.

Той в пръстите си договор държи,
но без печат от капка Кръв Христова...
“...Поглъщай с тръпка моите лъжи!
И устните облизвай от отрова!

Аз мога този свят да ти даря.
Да стана твойт ореол, енигма.
Бъди ми гвоздей! С тебе да горя
във дупките на Божията стигма...”

Не, дяволе! Проклетият ти зар
не искам за съдба и лудост сляпа.
Превърнал си света на бит-пазар
и гнусният в сергията ти зяпа.

Дори да си на властниците цар,
в харизмата от подлост и измама -
със тебе аз не сядам на комар!
Потъвай вдън земя, и да те няма!

ЗВЕЗДИТЕ НА ЧЕРВЕНИЯ КИЛИМ

Звездите по червения килим!
Какъв възторг! До тръпка и полуда!
Божествени! С прически, лак и грим!
И гъдел, и шампанско, и възбуда!

Архангел ли минава? Не, актьор
с натруфена в коприна ангелица!
О, камери! Защракайте в отпор
насладите за светската зеница!

Вселената - пред нов, вторичен взрив!
И Холивуд - в галактики прозира!
Светът е цветен, истински и жив,
щом звездният елит се анонсира.

Прожектори и слава. Гордий Рим!
Засенчен си от блясъка в Оскара!
Патриции на паднал херувим
диктуват благоденствие и вяра.

А в погледи с лъстива суета
ухилен дух ехидно се усмихва -
че падне ли Вселената в пръстта,
висока е отвъдната ѝ лихва.

МЕЖДУ ДИВОТО И ЧОВЕЧНОТО

Не е лесно, братле! Не е лесно
в този толкоз безмилостен век
да живееш най-скромно и честно
за цената да бъдеш човек.

Сред върхушката звярът диктува -
далавера, файда, интерес.
Всяка съвест парите си струва,
а скръбта - постоянният стрес.

Еволюция - странно обратна
изврати генетичния код.
Най-устойчив вирее приматът,
който има дивашки подход.

Той е силен да тъпче и граби.
Да руши и да сплашва на глас.
Зъл насилник над хорица слаби,
безнадеждно отровен от бяс.

Как живее се в джунгла зловеща
без утеха от тези тегла?
Лъв те гони, пантера те среща,
дебне сив лешояд на скала.

Тук - хиена със крясък гробовен.
Там - с разтворена паст крокодил.
И се питаш - дали си виновен,
че човек си се вече родил.

Но дори през живота опарван
от стрелите на дивия ад -
не извъръщай ума си към Дарвин,
нито Фройд да те дърпа назад.

Щом изпълва ни смисълът вечен
в оня светъл, Заветен Урок -
че човекът пребъдва човечен
като Образ на Живия Бог.

ДУХ ЖИВЕЕ, КОГАТО УМИРА!

Колко още светът ще боли
от дълбокия взор на сърцето,
без да питам с тревога дали
ще тупти от безсмислие клето?

Да споделям най-сивия хал
в битие от гета и коптори,
и да гледам как в гъстата кал
чезне стъпкан небесният порив.

Ти ли, Боже, с любов ме взриви?
Ти ли с нея така ме беляза?
От човешкия плач да кърви,
като в рани от люта проказа.

Сто очи да пролеят сълзи.
Сто въздишки да дъхнат в неволи.
Да напират скръбта, да пълзи,
а духът ми в несвяст да се моли.

Всяка милост е кръг светлина
за сърцата, от зло безутешни.
Но се плисват - вълна след вълна -
тъжни дни, в недоимъка грешни.

А от кръгове - дълго блестял,
заприличвам на явна мишена.
Без значение колко съм дал
на едната душа утешена.

Ще летят демонични стрели.
За Доброто е скъпа цената.
Пиеш чуждата болка. Боли...
Но така и не свършва злината.

И превърнал сърце в игленик
Богу моля се с моята лира.
“Не привиждай у мен мъченик!
Дух живее, когато умира!”

ПОД ЛЮСПИТЕ НА ЛУКА

Животът, скрит под люспите на лук,
към себе си най-властно ме привлича.
И уж съм аз, а сякаш някой друг
през тайните му иска да наднича.

Най-тънкото е винаги отпред.
Пресъхнало. Без капчица от влага.
Уж алено, с цена и етикет,
но там душата винаги се стяга.

Един елит, царуващ без мечти.
Без мирис от надежди и копнежи.
Измамен вятър лудо го върти,
плениявайки го в гордите си мрежи.

На люспите аз нищо не дължа.
От тях светът в безсмислие посърва.
Без вкус е оцветената лъжа,
поискала във всичко да е първа.

Но аз дълбая. Чопля упорит,
тъй както нокът би обелил рана.
И ставаш ти, животе, тъй сърдит,
че в лютото душата е възпряна...

Най-вярно е, а толкова люти...
Най-чисто е, но пари на очите.
Най-бедно е, но иска да блести.
Най-бяло е, но скрито от мечтите.

А тази скръб, по своему палач,
напомня, че за Святото се страда.
И всеки плаща светлия си плач
за късче Вечност или за пощада.

Животът... Там, под люспите на лук,
в една сърцевина - сърце ми дава.
Живея го. Напротив и напук...
Да бъде лют. Каквото и да става...

ДВАЙСЕТ ЛЕВА...

Беден старец пресмята трохи.
После в шепите дълго ги гледа.
И в хастара, прояден с бълхи,
пъха дребната своя победа.

Двайсет лева. Все някакъв кяр.
Повишение зорлем дочака.
Ще отиде сега на пазар,
а светът ще усмихне добряка.

Да си купи сънуван колбас...
Стига вече със ситната леща.
“Хайде! Плащам с парите си аз!
Дай ми скъпата шунка отсреща...”

Умореният в кишата пес
нека косъма сив да заглади...
Двайсет лева са светлото днес
за години, преминали в клади.

Глътки вино. Бутилка мерло.
Не за комка, а тъй - за живота.
Утре пак ще е същото зло.
Днес обаче си има банкнота.

Беден старец усмихва се. Сит.
Утешен. Като в притча за Рая.
А от тъмното бъдеще, скрит,
алчен хищник загробва му края.

ДВАНАЙСЕТ ЮДИ

Прегръщали го. Хлебеца му яли.
Заклевали се в истинска любов.
Накрая - като дрипа го предали
и бутнали душата му във ров.

Измили се с вода. Благочестиво.
И тръгнали по пътя без вина.
Ридаел поруганият. Горчиво.
Но в отговор получил тишина.

Главата си навел, от жлъч оплюта.
Не искал да повярва, но уви...
Боляло го сърцето с болка люта,
и в спомените взело да кърви.

“Сгреших ли, Боже?” - рекъл той накрая
и в мъката се свлякъл на нозе.
“Раздадох всички дарове от Рая!
Един петак ръката ми не взе!

Растяха пред очите Ти чедата
със Твоите изсипани блага.
Защо така презряха Светлината
и хвърлиха душата ми в тъга?

Защо Небесна Вярност не дочаках
с венеца Ти, трънливо-величав,
и вместо на милувката на Яков
попаднах на петата на Исав?...”

“Защото там, в утробата, са двама!” -
дочул Гласа от блесналия свод.
“Единият ще тръгне след измама,
а другият - ще ти дарява Плод.

И нека се душата ти не чуди
на тази орис от преляла скръб.
Исав се ражда днес в дванайсет Юди,
готови в миг да ти обърнат гръб.

Но ти удръж предателствата груби
и болката от всеки остър нож,
че Яков, Вярност Божия, се губи,
а мракът се въздига като нощ...”

Избавил се от ямата човекът.
Изтрил сълзите, светло утешен.
И тръгнал пак по вярната пътека
докрай да носи Кръста си, решен.

СТАРЧЕСКА РЪКА

Не бих подминал старческа ръка,
протегната към мен, да я милея.
Да мога като зов да изрека
от болката изстраданото в нея.

За пръстите, отдали всеки плам,
на блъскането - лете или зиме.
За ориста в насечената длан,
която като огнен нож гори ме.

Петаче да ѝ пусна - ще гнети,
дори и да достигне за самуна.
Прости ми, дядо! Моля те, прости!
Ръката ти аз искам да целуна!

В дъха си твоя хал да задържа,
а после върху лист да го изплача,
преди по моя път да продължа,
а ти - въздъхнал да потънеш в здрача.

И в сенките, от нощни висини,
една ръка с любов да те погали.
Хвани я, дядо! Здравео я хвани,
че миналото - кучета го яли...

Но в бъдното, прекрачил... Ей така!
Докле очи притвориш... И те няма!
С най-святата, прободена ръка,
да литнеш тих... На Господ Бог към Храма!

НЕСТОПЛЕН АНГЕЛ

Простете! Не отворих скара-бира
и келнерския хал не пожелах.
Сърцето с вяра пътя си избира,
а моето не искаше тезгях...

С мастило и перо алъш-веришът
би стигнал до казана за боклук.
За дребни подаяния не пиша,
а едрите пропускат ме напук.

Въпрос на класа явно е поетът.
Един - придворен. Другият - голтак.
Прелита всеки своята планета,
намирайки заветния си знак.

“Post mortem” са великите... Защо ли?
С какво светът душите им гнети?
Две чаши бира! Порция пържоли!
И ето - оборотът се върти!

Клиентът плаща точната си сметка.
Наздраве за щастливия търбух!
А той - поетът - даже на салфетка,
готов е да твори в слова и дух...

И музата му няма да избяга,
дори да счупи острия графит.
Но там, в очите, капчицата влага
напомня колко малко е честит.

Че просякът от нямане си проси
и гладният - за къшей го боли!
А той, творецът, уж надежди носи
щом зов оплита сребърни стрели.

Над облаците вятърно витае.
Танцува сред лъчите на луна.
Готов от светли думи да извае
най-слънчевия образ на жена.

Накрая - през душата си съзира
нестоепен ангел с шепи звезден прах...
Простете! Не отворих скара-бира
и келнерския хал не пожелах...

ДО КРАЯ НА ПЪТЯ

На Стойчо, моят спътник на Вярa!

Братко мой! Не е толкова страшно
да живеем, до болка мизерни.
Аз ти вричам сърцето си дащно,
ти ме стопляй с очите си черни.

И дори да сме с теб по принуда
двама дрипави, мръсни клошари,
ще надмогнем над тежкия удар,
с който злият живот ни удари.

Като бръкнем с ръцете в хастара
уж е празен, но пак ни е леко.
Нека още живеем на вяра!
Нека с теб да ни има, човеко!

Топъл вятър и псетата гали.
Слънчев лъч и над шахти наднича.
Ако всичко докрай сме си дали -
верен смисъл в света ни обрича.

Туй, което богатият губи,
в участта си беднякът намира.
И на Господ са ласките груби,
но от тях само Святост прозира.

Всеки Лазар от струпеи стене
и примира в живота си кратък.
Но издъхнал дори - опростен е
в Авраамово Лоно оттатък.

Още малко, братле! Още стъпка!
Оцеляваме! Дума да няма!
Ще закърпим последната кръпка,
щом до края на пътя сме двама...

БОГАТЕЙТЕ ДО ГРОБ, ГОСПОДА!

Мога в мисъл и глас да сгреша,
но от древните мъдрост ме учи.
Във парите ви няма душа.
Само дух, който съвести смуче.

От сърцата ви гледа Нерон.
От зениците - луд Калигула.
Бихте купили власт или трон
и дори Вавилонската кула.

Колко струва ви златната лъст?
Може би три железни пирона.
Даже четири... Стигат за Кръст
със зловещия чук на Мамона.

Някой вечност успя ли от вас
да си купи, ей тъй, на сергия?
Или мрете в последния час
пред нотариус с късче хартия?

Та потомците - алчни и зли
да последват все вашата похот,
както вие сте глухи били,
тъй и те - за бедняшкия грохот.

Пропастта, господа! Пропастта!
С векове се дълбае към ада...
В нея млъкват най-горди уста,
онемели, че няма пощада.

В мрака червеят ръфа царе
и в душите им рови тунели.
По-добре робът с вяра да мре,
вместо с всичко, което сте взели.

Че от татък за капка вода
авоарите стават излишни.
Богатейте до гроб, господа!
Бивши, бъдещи! Днешни, предишни!

Но узнайте, че в златният звън
душегубецът всичко прибира.
Богаташът от сладкия сън
се събужда, когато умира...

ПЛАЧЪТ НА ПОЕТА

Не търсете у мен черногледия,
уж, че гледам с очите си зло.
Аз не съм ви щастливата медия
зад прозрачното тънко стъкло.

Но съм плач, сътворен от въздишките,
който в рими се рони пред вас.
Нося в себе си слово за низшите,
покрусени от вълчия бяс.

Като камък, захвърлен към пъклото -
тъй върти се безбожният свят,
и на бедните хорица мъката
се превръща в зловещ Голиат.

Боздуганът им носи крушения,
а ботушът ги смазва, руши.
Премълчават скръбта си лишените,
а сърцата бутилка теши.

Като наниз от тъжни разкрития
битието е втора ръка.
Няма гладният вяра от сития,
нито злият в окото треска.

Полудял херувим с богофобия
е затиснал души с похлупак.
И живеят в държавата Робия
слепи роби под крепостен мрак.

Та за тях аз си кътам кандилото.
В малко пламъче лъч да блести.
Щом залезе светът, там, зад билото -
миг след него ще грейнат мечти.

Като глътки за жажда неистова
Бог ще плисне Небесния мях
и ще свършат последните листове,
над които сълзите си лях.

ДЯДО ПЕТКО

(Потресен и преогорчен от поредната
сатанинска жестокост, сторена на един
български бедняк от зли мародери)

Дядо Петко! Сънувай лъчи!
Потърси от небето утеха!
Зли човеци с кръвнишки очи
десет лева нощеска ти взеха.

В тази долна и зла махала
не остана добро за човека.
Теглил зорлем безброй теглила,
пропътува до ада пътека.

Да ти счупят горките ребра.
Като псе да те сритат в побоя...
Що за ужас на теб се събра
дядо Петко в съдбата ти твоя?

За душата ти в мене горчи
черна болка... Не се и преглъща!
Трай сърце! И скръбта премълчи!
Всичко някъде - някак се връща!

Зверовете излизат на лов.
Млади, стари... Бесът не подбира!
Но ще паднат в дълбокия ров,
покосени от остра секира.

Дядо Петко! Сълза избърши,
даже друга след нея да блика.
Бог дано твоя дух утеши,
миг преди да те горе извика...

Десет лева са страшна цена
и насилникът с нея пропада,
да изплаща жестока злина
в най-горещия огън на ада...

ЛЪВОВ МОСТ

Просяк приседнал на тротоара.
Вехто сакото. Вее в хастара.
Дрънка трамваят. Спирка поредна.
Свита душата. Тягостно бледна.

Вятърът скръбни клони поклаща.
Сит на гладния вяра не хваща.
Псета се гонят. Капят листата.
Лепне и съхне слюнка в устата.

Сиви врабчета. Поп с калимявка.
Яки момчета викат “Оставка”.
Шум, дандания... И типове разни.
Цял ден просия - ръцете празни.

Кофи с боклуци. Спряла цистерна.
Плаче душата. Милост мизерна.
Лъвовете горди гледат от моста.
Хората - малко. Злобата - доста.

Просяк приседнал на тротоара.
Десет без десет. Глад за цигара.
Сиво в зениците... А от плаката
тлъсто усмихва се баш депутата.

ЕКЛЕСИАСТ 3:7

Мълчи, когато шумен и себичен,
светът въздига своя Вавилон,
а гнусният, от червеи привличан,
преследва мимолетния си трон.

Реки от кръв за него ще проточи
и с хълмове от кости ще плати.
Подобно нерез ще грухти и лочи
помята, която го лъсти.

Мълчи, когато сред тълпи безчестни
вещае култ падение и срам.
Че те самите са прочетен вестник.
Завет без Бог. И Ева без Адам.

Женихът им - най-бляскаво лустросан
от ден до пладне - вече е ръждив.
Не им напомня Виа Долороса,
но Ирод - с бесовете нечестив.

Мълчи, когато с крясъци и злоба
светът пробоща Вечния Христос,
и ражда се в човешката утроба
всевластния диктат на всяка злост.

Двуостър е езикът на змията.
Не ще го надприказваш. Замълчи.
Че гледат върху Злото по земята
на Господ справедливите очи.

Мълчи... И Бог за теб ще проговори.
Дъхът Му твоя дух ще освети,
за да отхвърлиш земните коптори
и всичките им блазнещи врати...

Гласът е зов, когато се въздига,
и в Святото молитвено твори.
Надмогнал Зло, решетка и верига -
извикай към Небето...
Говори!

МОЛИТВАТА МИ

О, Боже мой!

Не ме избавяй от беда и драма!
В сърцето си злините ще простя...
Но, някак си, да би спестил ми само
излишния двубой със мерзоостта.

Не искам с нея никога да споря,
ни прицел да ѝ бъда разпознат.
Борба ли е - готов съм да се боря...
Завет ли е - копнея да е Свят!

До Кръст и смърт! Без никакви заслуги...
Съдба за безполезна слуга.
Но нека няма в пътя ми влечуги,
тъй гнусни за чрезмерната тъга...

Поклонници на идоли и мутри,
слънчасали от евтин маскарад.
Ах, как презирам жалкото им “утре”,
облъхнато от мерзост и диктат!

Не искам да ги жаля и оплача,
че жали се страдалец, що тъжи...
Искрица в мрака нищо днес не значи,
щом водят се тълпите от лъжи.

Животът им е мръвка и ракия,
псувня, салатка, чалга и кючек.
Как, Господи, lika им да измия
за Образа, що кръстил Си “Човек”?

Погнусата - от болка по е страшна,
и червеят - от острия пирон.
А пошлото лъщи в утроба дащна,
подобно проститутка на пилон.

Не ме избавяй от беда и драма!
От мерзост, Боже мой, ме опази!
И аз за Теб принесъл бих пред Храма
сърце, родено в Твоите сълзи!

ДИМ ОТ ГОРЯЩО КАНДИЛО

Аз, госпожо, не съм от елита!
Нямам ценз и добри маниери.
По бунища душата ми скита
и се храни с каквото намери.

Поизмъчих си доста езика,
но остана ми прост етикетът.
С вас не ставам за лика-прилика
и смущава се в мене поетът.

Имам евтина муза, не крия.
Вдъхновяват ме сиви клошари.
Ако някъде хвърлят сгурия -
тя перото за стих ще опари.

Над едната ми медна паничка
дрънкат грошове. Падат въздишки.
Само с вяра живея, едничка,
но не гледам живота кръвнишки.

Оня Христо в дъха ми прозира,
(който в черната болест угасна).
Шепа стихове - с огън и смирна,
и душа - като цвете прекрасна.

С него погледът в плам озарява
битието, от мъка дръгливо.
Нямам нужда от друго тогава,
щом перото си има гориво.

Сиромас съм, госпожо! И нека
до смъртта все такъв да си бъда.
Че съдбата си среща човека...
Ту награда е! Ту е присъда!

Извинете за острите думи.
Те са дим от горящо кандило.
Няма нищо сега помежду ни.
А пък нещото? Вече е било...

БОЖЕ, ОПАЗИ!

Не поливай, братко, тръни на полето...
В тях не ще роди се ни едничък плод.
Даденото даром - винаги е взето -
риза или залък, дом или имот.

Че сърца безплодни в нищото са свити.
Сееш в тях нахалос чисти семена.
И напразно чакаш чудо под звездите.
Искрена усмивка. Лъч от топлина.

Не прегръщай, братко, тръни доверчиво.
Те ще те издраскат с шипове до гняв.
Сладкото в душата ще ти е горчиво.
Крив ще се усетиш. Даже да си прав.

В репея смокини никой не съзира.
Грозде от бодили никой не яде.
И защо, не питай, вярата умира,
щом от нея злият користи краде.

Още от Адама тъжна е земята.
Тръни я покриват. И от плач сълзи.
Та си нямам, братко, друго за душата...
Само тия думи: Боже, опази!

БЕЗДОМЕН ЧАРОВНИК

Здравей, чаровнико бездомен!
Не зная как си оцелял.
Защо приличаш ми на спомен
от твърде незавиден хал?

Мизерията ветровита
отляво чука ме с бодаж,
а ти - по улиците скитаеш
и искаш нещо да ядеш...

Какво в очите ти дълбоки
да бих могъл да прочета?
Дали насъщния си кокал
намерил си от заранта?

Или край улични казани
се джавкаш с прегладняло псе...
А после - в тъжните си рани
лекуваш мъка - все во все...

От теб поука ме съглежда
и в мен остъргва сетен зов -
в живот без Вяра и Надежда
не би се случила Любов.

И иска ми се да излая
та в миг утеха да ти дам -
че Лазар, който литна в Рая,
до теб живееше без срам.

И ти, чаровнико бездомен,
усмивка в мене сътвори,
че сам превърна се на спомен,
от който огънче гори...

СЛОВО ЗА ДЛЪЖНИКА

Грешиш, че нямаш дългове, човеко!
Дори след гроба - всеки е длъжник.
Небето гледай! Колко е далеко!
Че там духът отива в сетен миг.

Едни везни - от Святост безпристрастни -
претеглят мисли, думи и дела,
и стават греховете по-опасни
от всичките човешки теглила.

Дългът расте, а няма кой назаем
да би ти дал, че да го изплатиш.
И ужасът нараства нескончаем,
когато пред Създателя мълчиш.

Да би се скрил от Него... Но не може!
Редуват се падение с вина.
“Прости ми престъпленията, Боже!
Тъй тежка стана моята везна...”

“Да ти простя ли?” - пита Съдията -
“Та Аз от Милост те потърсих пръв!
И всичките длъжници по земята
реших да опростя с пролята Кръв.

Върни Ми тази капчица червена,
отронена за тежкия ти грях,
така везната ще е изплатена
и мигом ще изчезне твоят страх...”

Дали за по-нататъшна развързка
да бих написал някой друг куплет?
На злия днес душата му е дръзка
и дълговете трупа в път проклет.

Щом никой на света не му ги иска
решава той, че нищо не дължи.
Над бедните и честните се киска,
и цял живот ги трови със лъжи.

Но идва миг да му привършат дните,
дори и сто години доживял.
И ще не ще - застанал пред везните -
ще вземе отредения си дял...

Грешиш, че нямаш дългове, човеко!
Да, имаш!... Но Христос за тях плати!
Повярвай Го! И в бремето нелеко
небесно оправдан ще бъдеш ти...

ОЧУКАНА ЛАТЕРНА

С пръст и пепел, суета и прах,
този свят се срутва в пропаст черна.
Но защо ли дълго го мечтах
в песни от очукана латерна?

Бях ли с диагноза “луд добряк”
сред тълпи, от злоба оскотели?
С обич да дарявам - пак, и пак
мъртъвците - приживе умрели...

Ретро ми е. Смя се с тъга,
като в стара Чаплинова лента.
Хорица! Кажете! Докога
няма да смените диригента?

Фалшът по принуда ме търпи.
Мрази ме, до ярост присмехулен...
Някой ден поетът ще заспи,
а духът му в миг ще е потулен.

С лупа да го търсите - уви -
яко дим ще духне... Ще го няма...
Но сега душата ми кърви
в римите на тъжната си драма.

Само Бог отгоре я теши
и я пази да Му бъде верна...
За да имат чистите души
песни от очукана латерна.

ИСТОРИЯ С КЛОШАР

За къшей хляб клошарят се помоли
до кофите на жилищния блок.

“О, Боже! Съкрушиха ме неволи,
но Ти ще ми помогнеш щом си Бог!

Една филийка само... За вечеря!
Да спре да курка празният стомах.
Че тежко е на гладно да треперя
и вече причерня ми, премалях...”

Излязъл за цигарка на балкона
гласа му чува някакъв еснаф.
И твърде му е смешен долу стонът,
досуц като надгробен епитаф.

“Сеир ще си направя! Тъй, на воля!
Остана ми от хлебеца парче.
Че този долу до несвяст се моли,
а Бог едва ли ще се притече...”

След миг отгоре къшеят полита
и пада на тревата... Чудеса!
А клетникът е с радост неприкрита,
че Бог го чу от Свойте небеса.

“О, падам на нозете си, Всевишни!
И слави Те душата ми сега,
че Ти дочуваш скръбните въздишки
и с хляб лекуваш моята тъга...”

Еснафът гръмко почва да се киска.
“Какъв ти Бог, бе! Хлябът е от мен!”
“Човече! Аз от Него го поисках...” -
отвърща му бедняка утешен -

“А Той отчет на никого не дава
къде и как би сторил доброта!
И пак на Него Слава подобава
дори за най-нищожните неща...”

Цигарка недопушена - догаря...
Мълчи еснафът. Просто онемял.
И тръгва си зад кофите клошарят
в една молитва, светло просиял.

БОЖЕСТВЕНА ОТПЛАТА

Какво ли още чакаш ден след ден,
побъркан свят - до низост и вендета?
Надявах се да бъдеш осветен,
но ти избра тъмницата проклета.

Поисках да си щедър и любящ,
с усмивка и сърце на благодетел,
но ти, загърнат в черния си плащ,
от Бога даже лъч не си усетил.

Търкулнат. Като кално колело,
се спускаш към безмерната си яма.
И грайфери вещаят зло след зло
в последните потомци на Адама.

Не искам да ти бъда хроникьор
за смърт по вестникарските колони.
Властта е пръст, приготвена за тор,
дори да я държиш със сто корони.

Грехът е грях, дори и възвисен
до някаква утеха безобидна.
И силният е трижди покосен,
когато рови в дупка на ехидна.

Осъмваш и замръкваш в бесове.
В агония - до ужас нелечима.
А дяволът всред тебе луд снове,
и граби те, макар, че цял те има.

Не чакай, свят, на теб да се даря!
За миг не скачам в ложето ти грешно!
Отгоре лумнал - горен ще горя,
дори да ме низвергнеш безутешно.

Че с онзи Ной от древния ковчег,
отново ти напомням сетнината -
за звяр, изгубил Смисъла-Човек,
Потопът е божествена отплата.

КРЕПИ МЕ, ВЯРО!

Крепи ме, Вяро! Здраво ме крепи,
че в трусове люлее се земята.
Човек се ражда, за да претърпи
най-гнусните спектакли на злината.

От болката да страда. Поруган.
Нечестието мълком да преглъща.
И винаги една престъпна сган
живота му на пъкъл да обръща.

Крепи ме, Вяро! Твърдо ме крепи!
До кремък и искра да бъда верен.
Безбожието - гняв ще потопи
и съд ще го осъди в мрака черен.

А аз, дори венеца си трънлив,
щом твой е - ще го считам за корона.
Когато Господ вътре в мен е жив
не значат нищо няколко пирона.

Крепи ме, Вяро! Дълго ме крепи,
че този свят суетен ще изтлее.
Да можеше духът ми да заспи
и в твоя сън летейки да светлее...

Да бих събрал възторг и синева,
а после като зов да ги разпръсна...
Ще светят в блясък слънчеви слова:
Исус е Жив! Исус за мен възкръсна!

Крепи ме, Вяро! Крепост ми бъди!
Блажен съм пред Престола ти довека,
щом горе - над далечните звезди -
Творецът ще въздигне в мен Човека!

ПОСЛЕДНАТА ТРЕСКА

**“И защо гледаш съчицата в окото
на брата си, а не забелязваш
гредата в твоето око?”
(Лука 6:41)**

Последната останала треска
човек най-трудно вади от окото.
На този свят шахматната дъска
е пълна с мрачни фигури на Злото.

Но злият дявол партията шах
играе сам. С лукавост пресметлива.
И в сблъсъци - до пепел и до крах -
все още кръв човешка се пролива.

Обръща той народ против народ.
И царство против царство - да воюва.
А всеки цар със следващия ход
над трупове готов е да царува.

И всякога в спектакъла жесток
с една и съща мантра го възпяват:
Напред! Ще победим! Със нас е бог!
И тръгват... “бог” със “бог” да се сражават...

Щом злите дебнат своя шах и мат -
полетата остават черно-бели,
и в този дуализъм припознат
ще чезнат най-възвишените цели.

Христос, уви, не стига за Завет!
Висок е.... А властта е приземена.
Войните лумват с пешките напред,
дори земята да кърви червена.

Играе шах лъжецът! Все така...
И фигурите тласка към горкото.
Последната останала треска
човек най-трудно вади от окото...

ТЪГАТА ЗА ХРИСТОС

Тъгата като болка не векува,
дори за кратко време да боли.
Цена е тя, щом нещо скъпо струва,
а нужно е сърца да изцели.

Със нея се изплаща добротата
и вярата във светлите неща,
когато злият хлопне ти вратата
и грешните притегли към нощта.

Със нея претърпяваш всички рани,
обиди, хули, укори, злини...
Дори един с Христос да не остане,
тъгата ти прошепва: Остани!

Малцина пият Чашата горчива,
която Той за нас самичък пи.
Дори тъгата бурна да прелива -
изпий я... И докрай я претърпи!

Че някъде, оттатък, след пелина,
с нектар от радост Бог ще те теши -
щом ти и Господ, в болката двамина,
спасявали сте тъжните души...

КРЪСТЪТ

Тежи ми Кръста, братко мой! Тежи!
Не е герданче лесно да се носи.
Със Истина сред хиляди лъжи
сърцето е мишена за откоси.

Да бъдеш трън за грешната пета -
очаквай да си стъпкан и отречен.
От злобата презрян, от подлостта...
Подобно бор, с нечестие посечен.

Да пиеш чаша, пълна с тъмна мъст -
за тебе явна, а за други скрита...
Да бъдеш дух в руините от пръст
и никой твоя зов да не зачита...

Това е то - най-грубото дърво,
което сам светецът си избира.
То лумва в мрака като зарево,
едва когато жив Христос умира.

Един за всички! - древният цитат,
така ужасен, и така удобен.
А Кръстът, за мнозина непознат,
е просто край - посмъртен и надгробен.

Мъртвец ли съм тогава, че живях,
един живот, обречен на Голгота?
И гвоздеите Римски претърпах,
с които биха спрели сто живота...

Длъжник съм. И сърцето ми дължи
на моя Господ капка кръв свещена.
Тежи ми Кръста, братко мой! Тежи
сред тази скръб, от зло преумножена.

Но избор нямам друг. И затова
по дух ще съм Симон от Кириея -
на Господ със предсмъртните слова
в един износен Кръст да просветля.

ВДЪХНОВЕН ОТ ХРИСТОС

Той вървеше с нозе по морето.
Над света ти със вяра тръгни.
И ще имаш сърце, непревзето
от високи и страшни вълни.

С хляб и риба Той гладни насити.
Ти със къшей – един утеши.
И ще пратят към теб висините
Обич Свята за чисти души.

С Милост Той защити Магдалина.
Ти за грешните – дух иждиви.
И тогава чрез тебе мнозина
ще извикат към Него: Равви!

Той с Гласа Си смиряваше бури.
Ти с дъха си притопляй сърце.
И в искрата ти плам ще притури
Бог със Своите Свети ръце.

Той за Лазар във гроба заплака.
Ти за клетите – зов изплачи.
И ще бяга от взора ти мракът,
чак до бездната див ще търчи...

В двете лепти на бедна вдовица
Той видя най-богата в света.
Ти в ръката с нищожна парица
посвети я на Господ в жарта.

Той е Смисълът ясен. Следата.
Ти – следовник по Вечния Път.
На Христос вдъхновен от делата –
ще Го срещнеш. Прославен. Отвъд.

ПОД ИГОТО

Това е дяволското иго –
тълпата да крещи “Разпни Го!”,
а римлянинът мракобесен
да има избор прост и лесен.

Това е страшната измама –
слепците да залитат в яма,
а съдник, щом Христос убие,
с вода ръцете си да мие.

Това е адът на земята –
да любят хората змията,
и без да виждат в грях окова,
да гълтат змийската отрова.

НАЙ-СТРАШНИЯТ СТУД

**“Но понеже ще се умножи беззаконието,
любовта на мнозинството ще охладнее...”
(Матей 24:12)**

Не това е най-страшният студ.
И не тази е лютата зима.
Щом добре си облечен, обут –
топлинката все още я има.

Но ледът, който вътре пълзи,
и сърцата до камък сковава,
не го трогват ни плач, ни сълзи,
нито в нечия скръб състрадава...

Зимни хора вихруват навред.
Хладен дух от студа ги изсича.
Няма огън да стъкнат от лед,
нито Господ чрез тях ще обича.

Всяка зима ще свърши до дни.
И снегът под пръстта ще изтлее.
Но студът, който дух вкамени,
даже в лятото зимен си вее.

Да напомня – до болка и смут,
как омразата става съзрима.
Че това е най-страшният студ
и, че тази е лютата зима...

ДОКОГА, БОЖЕ МОЙ!

Във сърцето си нося тъга
от мнозина до днес недочута.
Докога, Боже мой? Докога
тоз народ изтерзан ще се лута?

Ханаан не намери... Уви!
Само някаква гола пустиня.
Там сърцето на скота кърви,
без да случи на ден милостиня.

Там учителят става клошар,
че със пенсия трудно живее.
А бандитът не помни буквар,
нито Святата почит къде е.

Мутрокрация. Рекет. Тъма.
Черни хроники. В няколко реда.
И остава душата сама
като сив силует да се гледа.

Като болт от изхвъркнала ос,
който злото без жал ще бракува,
без дори да изплаче с въпрос:
Колко, Боже, съдбата ми струва?

Как затриват се вкупом души
с арогантност и страшна погнуса?
Кой устоите светли строши
и към пропаст дълбока ни спусна?

Как се бъдното тъжно стъмни,
и за изгрев надежда не хвърка?
Кой обърка ни всичките дни?
Кой живота ни грозно обърка?

Този зъл и проклет лешояд,
как народецът днес да пребори?
Грешен Ирод с ръце на Пилат,
който себе си вижда отгоре...

Празнодумец с фалшив ореол,
въплътен от лъжа и измама.
Кой ще види, че царят е гол?
Кой ще страда, че Юда е в храма?

Докога, Боже мой, ми кажи,
ще опъваме яко хомота?
Няма Истина в куп от лъжи
и в смъртта не пребъдва Живота!

Само още веднъж ни огрей!
Капка Милост в съдби милиони!
Нека днес се роди Мойсей,
по-велик от мълви и канони.

Неподкупен - до сетния дъх.
Неподвластен - към Теб да ни води!
За да стигнем Заветния връх,
гдето няма злини и несгоди!

Амин!

ЗОВЪТ НА ВЯРАТА

Слез отгоре, мили Боже!
На бедняк се преправи!
Виж тогава кой ще може
в стъпките Ти да върви!

Кой ще стопли сиромаша
с риза, грош и къшей хляб,
и с едната обич плаха
Твой ще се нарича раб!

Гледай Съдника Пресвети
вълци как пасат стада,
и с нозе, от грях проклети,
мътят бистрата вода.

Алчният пред Теб се кръсти,
а в душата му - Мамон.
Как ли свива скверни пръсти
за лъжливия си стон?

Твоята вдовица бедна
с двете лепти - где е днес?
Не изчезна ли безследна
като сив подгонен пес?

Слез отгоре, Боже Вечни!
Правдата Си донеси!
Че в години безчовечни
зло душите покрусси.

Скитница е добрината,
но не случва на врати.
За утехата Ти Свята
скръбна вяра зов шепти.

Чуй я, Боже Милостиви!
Нека върне се Христос!
И сърца, в Духа Ти живи,
да спаси от всяка злост.

ДВА ПЪТЯ

Богатият е беден, а бедният - богат,
дори до дъх последен на този тъжен свят.
Отколешна измама човеците мори -
това, което нямат, най-бързо ги гори.
Пръстта надолу дърпа. Фалшивото блести.
И мор, простряла сърпа, ожънва и мъсти.

Простира Господ шепи към паднали в несвят,
но в погледите слепи - имот, пари и власт.
Вериги и въжета. Надежди в бесове.
И страст, която крета пирони да кове.
Отива си, наведен, измаменият свят.
Богатият е беден, а бедният - богат.

Обрат не ще настъпи. Животът ще е лош.
И злият ще се къпе в охолство и разкош.
Ще страда сиромашът за вечния си дом,
а земната му стряха ще случи на погром.
И в този мор неведом на идещия ад,
богатият е беден, а бедният - богат.

А бездна в миг разсича два пътя с огнен съд.
Сърце, що дух привлича, е негово отвъд...

ТИ ХЛОПАЙ ВМЕСТО МЕН!

Презирам земните корони
и всеки преходен престол.
Безумният успеха гони,
а сам не вижда, че е гол.

Превърнал съвестта си в плява,
душата - в касичка за бяс,
той своя жребий заслужава
дори до сетния си час.

Да бих решил да го обърна
за светъл път и Избор Свят,
духът ми мигом ще посърне
когато ме прогони с яд.

А после - с горд и евтин кикот
в измамата си продължи,
и дълго радва се циникът
на мрежата си от лъжи.

Какво да бих могъл да сторя
за оня, що е сляп и глух?
И сто години да се боря -
пръстта не се превръща в дух.

Да хлопам... Вътре е заето!
Леговище за враг жесток.
А в моя Господ на Небето
малцина припознават Бог.

Ти хлопай вместо мене, Боже!
Сърце кораво - Ти смекчи!
Че никой вместо Теб не може
да грейне в слепите очи.

И никой няма Глас гръмовен,
та Злото бързо да смути,
и клетникът - за грях виновен,
Кръвта Ти в миг да опрости.

А аз, слуга, с душа едничка,
отрекъл всяка земна лъст,
пред Теб смирен ще коленича,
със зов за Благодат и Кръст.

ОСЕНЯВАНЕ

Човек с една съдба се ражда
за щастие или беда.

Когато го измъчва жажда
да търси глътката вода.

Със къшей хлебец да залъже
стомаха, че е вече сит,
и даже да си ляга тъжен,
в съня поне да е честит.

Така е видимо и ясно
човешкото ни битие.
Да бъдеш жив си е прекрасно,
и просто като две и две.

Но някак губи се следата
в божествените висини,
че само с хляба и водата
човек не ще се осени.

Но трябва във живота кратък
за друго той да е готов -
да следва с Вяра, без остатък,
на Господ Вечната Любов.

ПРОКУДЕН РАЗДАВАЧ

Понякога раздавам чудеса,
напред протегнал пълните си шепи -
Любов в небесни капчици роса
със звук за глухи и лъчи за слепи.

Прескръбен, Чудотворецът над мен
сълзи пролива в Святостта Си скрита.
Светът не е с вълшебства покорен,
но в дебрите на зъл магьосник скита.

А аз, дори и чудо не дарил,
виновен под Небето коленича.
Прости ми, Боже, че съм тъй немил
на хора, от които мрак наднича.

Свещеното е стъпкано със гняв.
Безценно - на сергиите не струва.
И свил сърцата до юмрук корав
омразен дух в неверните вихрува.

Как исках дар на Теб да принеса -
души, родени в трепет и почуда.
И с всичките Ти светли чудеса
света за ново утро да събудя.

Уви! Той спи мъртвешкия си сън
в най-хлъзгавия ров на битието.
А аз, ръце протегнал, съм отвън,
пред тъмни порти с надписа: Заето!

Прокуден от тълпите раздавач,
и странник, който приют не съзира.
Дано усетиш, Боже, Твоят Плач
как вечер от очите ми извира...

ОБИКНОВЕН СТИХ

Похлопай, и ще ти отворят!
Така е простичко това!
Намират се добрите хора
и се докосват със слова.

Здрависват се дори десници,
обречени в свещен обет,
а Правдата с извечен прицел
посочва Верния Завет.

Оставай глух за злостна клюка.
Не пускай зло да ти шуми.
Зад всяка блазнеща сполука
се крият дяволски тъми.

В една натрапчива реклама
ментето блазни куп очи.
И по-добре е да го нямаш,
а не лъжа да те вгорчи.

От стадни чувства не унивай,
дошли с прежаленото “бее”...
Сърцето си добрякът скрива,
щом има вяра и Небе.

Разумният скала възкачва,
та в нея да се съгради,
далеч от суетата мрачна
на бутафорните звезди.

Не бързай да отвърнеш зора
от този стих обикновен.
Похлопай, и ще ти отворят!
А в тебе ще изгрее Ден!

СЛЕД УРАГАНА ИРМА

(ураганът, който разруши купища луксозни имоти на мултимилionери в “райските” островчета на Карибския регион)

Ураганът вилня и отмина,
а след него едно проумях:
Няма никаква Райска градина
в този свят на развала и грях.

Ако алчният мисли, че Рая
е спечелил за много лета,
пак в руини ще гази накрая
и безумен ще плюе в калта.

За какво са му слава и блясък
над безброй сиромашки души,
щом дома си строил е на пясък,
който злата стихия троши?

Или как ще приключи с поклона
пред ковчежника зъл и лъстив,
щом изтръгне го с вихър Мамона,
та да види духа си ръждив?

Ураганът вилня и отмина.
Някой стресна, а друг разори.
Канарата намират малцина.
(И в очите им няма пари...)

ОЩЕ ДЕН, МОЙ ПРИЯТЕЛЮ!

Още ден за Христос преживей
без да мислиш за много години,
че светът е във плен на злодей
и плячкосват го черни гадини.

Още ден изпълни с доброта
и с усмивка докосвай бедняка.
Щом похлопа на твойта врата,
ти не давай на Бог да те чака...

Още ден нека с Правда трепти
всяко твое изречено слово,
че лъжата мнозина лъсти
и езика им пълни с олово.

Още ден нека светли сълзи
от тъгата ти в зов се пролеят.
Може би ангел с тях ще срази
и отблъсне далеко злодея.

Още ден в този свят възвести
Господ, Който в духа ти наднича!
Още ден само Той да блести!
Още ден само Той да обича!

Че с дарени в Завета Му дни -
даже век е нищожен и кратък,
а в Духа на Енох - висини
ще намериш, преминал оттатък.

Още ден, мой приятелю! Ден!...
Светлината чрез теб да светлее!
Че човекът от Бог е роден
като лъч цял живот да живее.

ЗА ТЕБ ДОКРАЙ СЕ РАЗГОРЯХ!

Светът е вече пепелище.
Сгурия от бунтовен грях.
Намирай хорицата нищи
и всякога обичай тях...

Че те, от битието клети,
на Бог надяват се едва,
и с колко ли сълзи пролети
въздишат техните слова?

Христос от тях унил наднича,
от зла надменност поруган,
и страда в кървите от бича
на земната престъпна сган.

Пребит в прокъсаната дреха,
Той плаче в бедните души.
Иди и Го дари с утеха!
Докрай с Любов Го утеши!

Кажи Му с вяра: “Мили Боже!
На мен товара Си сложи!
Аз искам моят брат да може
по Пътя Ти да продължи!

И съживен - да пее химни!
И озарен - да заблести
над всичките коптори димни
в които поруган Си Ти!

Светът е вече пепелище!
Сгурия от бунтовен грях!
Но аз от Твоето Огнище
за Теб докрай се разгорях!”

НАПОМНЯНЕ ЗА СМИРНЕНСКИ

Усещаш ли? Светът е нощ,
в която зъл царува мракът.
А братчетата на Гаврош
все още изгрева си чакат.

Студеният и пуст неон
сърцата им с любов не сгрява.
А от витрините Мамон
блести с отровната си слава.

Иди при скръбните деца.
Вестител им бъди с утеха.
И бледите им сърчица
загръщай със небесна дреха.

Напук на студ и тъмнина -
стопли Гаврош или Козета...
И сам ще смажеш Сатана,
тъй както смачка го Поета...

ОТГОРЕ, В ГОСПОДА, СЕ ВИЖТЕ!

Отгоре, в Господа, се вижте,
приятели по Дух и Вяра.
Светът ни счита за бунище,
а ние стенем пред Олтара.

Светът с най-здравите възжета
си стяга примка, като Юда,
и от бесилката проклета
обрекъл ни е на прокуда.

Навън от мръсните коптори
и от тълпите оскотели!
С души, обърнати нагоре,
към най-високите предели!

Амин! Отвъд света се диша!
Дори до Кръста да сме нищи!
И нека пак ви го напиша:
Отгоре, в Господа, се вижте!

СРЕДНОЩЕН СБЛЪСЪК

Предрешен дяволът почука
отвън на входната врата.

“Аз идвам с моята наука,
най-учената на света.

Не я оставяй да те чака,
в сърцето си я приеме -
светилник да ти бъде в мрака
и пламък в нощните тъми...

Вълни от вирус смъртоносен
не ще те плашат ден след ден,
когато разбереш защо си
с науката ми просветен.

Че Свят съм ангел, виждаш ясно,
царица хванал подръка.
И идвам с битие прекрасно
живота ти да облека...”

“Не, дяволе! Мъртвешки кости
сивеят в грозната ти паст.
Човек вратата ще залости,
дочул лукавия ти глас.

Отхвърлям твоята прищявка.
Пръждосвай се, циник проклет!
С наука - сляпа кукумявка -
не бих живял и миг напред.

Аз вярвам във Отца и Сина,
изпълнен с Дух на Благодат.
И Бог е моята ваксина
във този зъл и грешен свят...”

Изпъшка дяволът. Пронизан.
В измамата си - слаб и гол.
И бързо в мрака се изниза
с една царица без престол.

О, ГОСПОДИ, ВДЪХНИ У НАС МЕСИЯ!

Светът е в инвалидна орисия.
С парализа на двете си ръце.
О, Господи! Вдъхни у нас Месия,
за да обича с Твоето Сърце.

Бедняците Ти тъжни да намери
под мостове и подлези от мрак.
И Любовта лъчите си да впери
в излишните, останали без праг.

Сълзите Ти горещи да изплаче
над мъката, която днес гнети -
зовът на необикнатото сираче
пред хладни и заключени врати...

Над гладния без къшея надежда,
над болния без капчицата цяр -
един Месия нека се навежда
и Своя Дух да им остави в Дар.

Да бъде днес изкупваща и жива,
спасителна, и пълна с чудеса -
Кръвта, която още се пролива
от Вечните Ти Святи небеса.

ЛЮБОВТА НА ДОБРОТО

Когато беднякът от зло се навежда
и няма си Вяра, и няма Надежда,
докосвай огнището - там, под реброто -
а после му дай да се стопли с Доброто.

Че малкото огънче щом го запали,
ще лумне духът му под вехти парцали,
и Вярата пак ще се върне - гореща,
и мигом Надеждата той ще усеща.

Любов ли е - с Огън тя двете увлича.
Най-искрено с нея човек се обича!
Най-вярно със нея човек се надява!
Любов ли е? Злото с Добро побеждава!

ТЪРСЕТЕ ЖИВИЯ СВЕТИЯ!

**“Дечица, да не любим с думи, нито
с език, но с дело и в действителност...”
(1 Йоаново 3:18)**

Подгони ли ви немотия
с преляла скръб, като река,
търсете живия Светия,
готов да ви даде ръка...

Че без кандило или свещи,
дори и без молитвен зов,
със двете си очи горещи
той би дарил ви със Любов.

Съблякъл би едната риза
измръзнал гръб да стопли с плам,
че Сам Христос през него влиза,
за клетника приготвил Храм.

Отворил щедро би кесия,
дори с най-дребния петак,
та хорската сиромашия
да би дарил с утеха пак.

Разчупил залъка последен -
той Сила в слаби ще всели,
и все едно дали е беден,
щом Бог в сърцето веселй.

Навеки ангел е насъщен,
разперил огнени крила.
И с него - Обич ви обгръща,
но не на думи, а в дела...

ЛОНОТО НА АВРААМ

За клетник, който се помоли
надежда вечна да му дам,
бих казал: “О, човече голи!
Виж Лоното на Авраам!

Виж тази сетнина, която
светът до днес не е познал,
и иска битие богато
без тежка мъка и печал.

Че всички пътища в съдбата
се плащат с нужната цена.
На някой празна е торбата,
но пък сърцето - в светлина.

Друг трупа тежки авоари,
но червей страшен го яде.
И няма никога да свари
поклон на Бог да отдаде.

Небесна Воля, справедлива,
на всекиго приготвя дял.
Един в утехата отива,
от недоимък излиял.

А друг изплаща си поклона
всред огън, с жажда на уста,
че приживе е бил с Мамона
оръдие на алчността.

Изчакай, клетнико, до края!
С надежда вярата удръж,
че светлата врата на Рая
ще дойде някак изведнъж!

На земни храмове - излишен,
ти горе ще намериш Храм.
Обикнат от Творец възвишен
във Лоното на Авраам...”

ЕДИН НЕВИДИМ ПРОКУРОР

Мълчи невидим Прокурорът,
умишлено в бедняка скрит,
и търси да открие хора
в студенокръвния елит.

Пощраква златна табакера
и блясват тъмни очила.
Пореден бос върви наперен
да върши своите дела.

Не вижда нуждата човешка
в една разтворила се длан,
и подминава със насмешка
живота в болки изтерзан.

Потегля бавно кадилакът,
а после дава мръсна газ,
и свежда погледа беднякът
към белия изхвърлен фас.

Съдба, подобна на цигара,
която се превръща в дим...
Така ли мъка се разгаря
от хал горчив и нетърпим?

Да проси, тъжен и излишен,
от хора с ледени очи...
А вътре Прокурорът пише,
дори невидим да мълчи.

И някога с присъда строга
сърце кораво ще смути
напразно да крещи към Бога
пред вече хлопнати врати.

Че днес осъжда и спасява
ръка, протегната за взор,
а сетнината повелява
един невидим Прокурор.

ЖИВОТ ПРЕЗ ИГЛЕНИ УШИ

**“При това ви казвам: По-лесно е
камила да мине през иглени уши,
отколкото богат да влезе в
Божие царство...” (Матей 19:24)**

Щом още сиромашът гине
с товар от тежки теглила,
не ще богатият премине
ухото тънко на игла.

Че той охолен на земята
приел е вечния си дял –
да се покланя на змията
за капка милост оглушал.

Дано да станал би камила –
прегърбен в пясъка горещ,
с едничкия си дъх и сила
от Бог да улови копнеж.

Бедняк да преведе в оазис.
Под слънцето да се смири.
И със последния катарзис
в Любов Христова да гори.

Души да стопля с милостиня
в сърцето си щом чуе: Дай!
И с живите води – в пустиня
да жертва себе си докрай.

Тогава ще премине лесно
оттатък, в светлия Едем,
потърсил битие небесно,
далеч от алчния корем.

Че днес камилите двугърби
минават иглени уши,
и с тях натегналите скърби
готов е Бог да утеши.

ОТВОРИШ ЛИ ЕДНА ВРАТА...

Дочувам глас на странник клет,
до мен решил да се допита:
“Ах, много моля за съвет,
че нося смут в душата свита.

Не виждам смисъл да съм жив
и мрак в очите ми напиря,
че аз съм по природа крив,
а кривият – боклук умира.

Какво да сторя, ми кажи?
Къде живота си да скрия,
щом всички думи са лъжи
в една и съща орисия?”

Въпроси... Вятърът свисти
в отворена врата погрешна.
И няма как да опрости
Исус душата безутешна.

Но аз, към клетника пред мен,
решавам думи да му кажа,
а той ме гледа натъжен,
приседнал кротко на паважа.

“Попитай тихо Мъдростта,
готова да ти проговори:
Отвориш ли една врата
и... другата ще се затвори.

Отдавна Някой вън стои
и вярата ти още чака.
От Него Светлина струи,
която ще изгони мрака.

Той хлопа тихо. Като в сън.
И с тебе да вечеря иска.
Недей да Го държиш отвън
и даваш Зло да те потиска.

Че Той мнозина е спасил.
И тебе ще спаси довека.
А все едно какъв си бил,
щом тръгнеш в Святата пътека.

Живот невидан, неживян,
с Небесна Кръв у теб ще блика.
Вратата отвори Му. С блян.
Че тя е Мир за мъченика...”

Протърква странникът очи.
Отваря сам Вратата бяла.
И всред Небесните лъчи
душата му е просияла.

А с трясък другата врата
затръшва се към тъмнината.
И тръгва да крещи в нощта
отново смачкан Сатаната...

СВЕЩЕН ТОВАР

Свещен товар животът ми изстрада
и труден моят път ще продължи.
А гледайки духовната грамада
дори не питам колко ми тежи.

Не съм Атлас, да нося с рамената
едно Небе от Милост и Любов,
но стига ми, че блика Светлината
от книга или кратък стихослов.

Духът на Бог е скритата вселена,
в която Слово ражда канари.
Но трябва Му душата, посветена,
до сетен дъх заветна да гори.

Пред ледения вятър да не спира
и в мрака със светилник да блести.
А в раните си смисъл да намира,
когато злият идва да мъсти.

Невидимото – кой и как ще може
да види във съдбата ми, не знам...
Но иска ми се ти, Всевишни Боже,
очите слепи да отвориш сам.

Че камък, който камъни износи,
дори до нечовешкия предел,
не са му нужни никакви въпроси
защо и как товарът Ти е взел.

За всичко от Небето има Сила
един новозаветен назирей.
Не ще го спре лукавата Далила,
изпратена от тъмния злодей.

Свещен товар животът ми изстрада.
Оттатък ще олекне. Като в сън.
С онази най-жадувана награда,
че бях Христов... И винаги ще съм!

ВЕЗНАТА С ДУХ ЩЕ НАТЕЖИ!

Не ща представителна плява
очите ми да съблазни,
но Господ да ме направлява
със праведните Си везни.

Една премазана тръстика
духът ми с милост да дари,
и тя Небето ще повика,
преди от зло да прегори.

Не ща блестящи полилеи
на някой празничен банкет,
където виното се лее
над стъпкан от нозе Завет.

По-скоро скътал бих кандило
с фитил, от мъка замъждял,
че то сред сляпото мъртвило
събужда всичката ми жал.

Не ща със принцове богати
да ям и пия на корем,
че няма в техните палати
дори и полъх от Едем.

Но нека с гърбави и хроми
да бъде всичкият ми пир,
че тях забравя ли – горко ми,
щом Бог ги помни най-подир.

Със вяра нека да потъна
до най-нищожните души.
И в тях да сея и пожъна...
И тях Любов да утеши...

Че идва онзи миг, когато
везната с Дух ще натежи,
и Бог ще награди богато
комуто колкото дължи...

ДЪЛЖИМОТО НА БОГ

Не искам в скръб да се терзая
защо светът е подивял.
Сърцето ми бленува Рая
и горния от Бога дял.

В мира на химни извисени
да гледам ангели с крила
и чистите души, спасени
от всички земни теглила.

Чрезмерно тежка е цената
за този най-прекрасен миг.
От сблъсъка със тъмнината
в човека тлее мъченик.

Трънлива – всяка съпротива
венец му сплита... Да кърви...
Горчиви чаши да изпива,
когато след Христос върви.

И крайт – все да се отлага.
И пътят – все да е с беди.
А остра болката да стяга
изнемощелите гърди.

Навярно Господ ме прочита
от Своя Свят Небесен свод,
и иска мене да опита
във Собствения Си Живот.

И чак когато всеки атом
у мен с Духа Си покори,
просторът чист и необятен
със радост Той да ми дари.

Душата си не ще терзая
във свят на диви зверове.
Все някога ще видя края,
когато лъч ме призове.

И литнал в бъдното, оттатък,
това ще проумея сам:
Един живот е твърде кратък
дължимото на Бог да дам...

ГОСПОД САМ ТИ Е РАНА!

Умори ли се, братко, да си винаги вреден?
Да не случваш на сладко, и да бъдеш последен?
Да те гледат накриво, сякаш ти си виновен?
Като муле дръгливо да се скиташ отровен...

Умори ли те тази орисия всевластна –
да те гонят с омрази, че си болест опасна?
Да извържат очите, а зад теб да шушукат,
че всред злото на дните ти един си боклукът?

Умори ли се вече все да бъдеш мишена?
Забранен и отречен, и с пътека сгрешена?
Да си острият камък, който всички препъва,
и с последния пламък в самотата потъва?

И Христос на земята беше в тази умора –
със венец на главата от трънливите хора.
Поруган и бичуван, заклеямен и осъден,
от предател целуван, и от Свои пропъден...

Уморен ли си, братко? Още малко остана...
А във времето кратко Господ сам ти е рана.
Той съдбите привлича, и кърви на Голгота...
А така да обича – може само Животът...

КАЖИ ИМ, ОТЧЕ АВРААМЕ!

Кажим, отче Аврааме,
на всички в този грешен свят,
че Словото на Бога – Храм е.
И там човекът е богат.

Кажим, отче Аврааме,
за Хълма с Божия Овен,
че истинския смисъл – там е,
да бъдеш с вяра потвърден.

Кажим, отче Аврааме,
за Лазар, който утеши,
че днес се люшкат от измами
безчестни в пътя си души.

Кажим, отче Аврааме,
на хората с пари безчет,
че злият в пъкъла – на плам е,
щом приживе е лъхал лед.

Кажим, отче Аврааме,
дори за бездната отвъд,
че тя е като черна яма,
събрала грешните за съд.

Човек пред съвестта си – сам е,
и Богу дъх и дух дължи...
Кажим, отче Аврааме!
Завета Свят им покажи!

ТОРБИЧКАТА НА ВЯРАТА

Моя скромна и вехта торбичко,
пълна с толкова чист благослов!
Как до днес ти ми стигна за всичко
под Небесния светъл покров?

В теб събирах любви горещи,
братски думи във жертвени дни.
А неволята с остриите клещи
се отдръпваше някак встрани.

Изтъкана от огнена вяра,
ти, торбичко, ми беше Завет.
Дар дарявах. И пълнех те с дара
на следовника щедър и клет.

С двете лепти от бедна вдовица
или с принос към Мелхиседек –
ти ми стана сияйна звезда
в този страшен и пагубен век.

Да те нося на своето рамо,
а солта вътре в теб да тежи...
Колко жертви, родени от пламък,
на Христос всеки верен дължи?

Още няколко стъпки до края
и на своя Отец ще те дам,
без да мога дори да узная
как те носеше пръв Авраам.

Но ми стига, че чиста и свята,
ти, торбичко, остана за мен.
И във всичките дни на земята
аз дарявах... И сам бях дарен!

ОТПЛАТАТА КЪМ ИСУС!

Когато тук завърне се Исус
какво ли ще намери Той в отплата?
Дали ще Му цитират наизуст
от Святото Писание словата?

Земята да кънти от “Отче наш”
и всеки в изнемога да се кръсти,
а знатният църковен богаташ
от щедрост да разтвори алчни пръсти.

Какво ще види Примерът ни благ
във свят, където Жертвата се хули?
Не скрива ли искрите зият мрак
с греха на Вавилонските си кули?

Две хиляди години Благодат,
която плод мъчително събира,
и киска се разгоненият свят,
презрял Христос в поклон към келепира.

Каквото и да видиш, Боже наш,
помни, че бяхме Твои, на Голгота,
и с нашия отречен слугинаж
в Духа Ти утвърдихме се, до йота...

И даже, заповядани за скръб,
в слугуването – голи или боси,
на Твоя зов не ще обърнем гръб,
защото Кръстът цял живот се носи...

ВЕЛИКИЯТ СМИСЪЛ

Когато синът се превърне в слуга
и Божия призив прегърне,
прелива сърцето му в скръб и тъга,
но няма назад да се върне.

В чедата Животът пулсира, твори,
и мир на поток се излива,
а някой от пролома в огън гори
и чаша горчива отпива.

Смъртта на слугата е скъпа цена
да чувстват Любов синовете.
И винаги тях ги отделя стена
от сблъсъка див с ветровете.

Прикрит в битието си, пещерно сам,
слугата пребъдва, будува.
И никой не знае самотният плам
пред Господа колко му струва.

Отрупани клоните с вяра и плод,
а долу при Корена – принос.
Такъв е великият смисъл Живот,
че плюсът се ражда от минус.

И нека в Смокинята грее дъга.
Лозата – от грозд да е тежка.
Когато синът се превърне в слуга,
Христос е съдбата човешка.

ИСТОРИЯ В ЗАТВОРА

История ще ви разлистя
за зле приключила борба.
Един бунтар със съвест чиста
препънал своята съдба.

Обичал често да приказва
с приятелите в диалог,
че мъчи чувствата му язва –
управник мръсен и жесток.

Но приказките му дочули
погрешни хора с подъл нрав.
И скоро с доноси и хули
му спретнали шпионски гаф.

Изплакал си човекът стона.
Изрекъл борбени слова.
Но бил на запис микрофонът,
а той не знаел за това.

Подгонил го със ярост тежка
ужасният му властелин.
И в миг съдбата му човешка
покрила се с горчив пелин.

Попаднал бързо във затвора
в графа “борец против режим”,
и с другите злочести хора
в сърцето бил неутешим.

Другар си имал по килия –
съсухрен клетник белобрад.
Но в личната му орисия
му станал той баща и брат.

И миг преди да отпътува
при благия Небесен Бог,
решил, ей тъй, да помъдрува
в един последен Свят урок.

“Послушай думите ми, сине,
преди да склопя аз очи.
Затворът тука ще премине
и памет ще го заличи.

Човек коварен те записа
и подло те оклевети.
Аз знам, че днес това те втриса
и твоето сърце гнети.

Но запис друг да бъде нека
пред тебе явен и открит.
Че Господ съвест у човека
поставя с прицел страховит.

Записва тя дела и думи.
Записва скришни грехове.
Невидим съдник е върху ни,
когато Бог я призове.

И грешникът във ада вие,
щом приживе не е успял,
от съвестта си да изтрие
най-дяволския капитал.

Падни на колене в молитва
греха ти Господ да прости.
Че идва миг – душата литва.
Да падне, или да блести...

От мене, клетникът с верига,
към теб пристига благослов,
че капка Кръв сега ти стига
за мир под Божия покров...”

Издъхнал старецът, приведен,
над своя скръбен син и брат.
Но с неговия зов последен,
в затвора слязла Благодат.

И в онзи светъл миг човекът
усетил Свята свобода,
с една невидима пътека
към светла утринна Звезда.

НЕБЕТО СЕ ДОКОСВА СЪС РЪКА

Дълбоки думи днес ще изрека
и който ги прочита – да разбира.
Небето се докосва със ръка,
и пак с ръка човекът Бог намира.

Ръката гали, носи и твори.
Ръката към удавник се протяга.
Ръката огнен зов ще разгори
и от неволи няма да избяга.

Ръката щедро дава и блести,
когато към бедняк е милостива.
Ръката и пирон ще приюти,
дори кръвта до смърт да се пролива.

Ръката меси дъхавия хляб
или пък проси дребното петаче.
Сълзите трие, някой щом е слаб
и мъката си иска да изплаче.

Ръката е убежище за дар.
На всяка саможертва – огледало.
Присвие ли се в шепа, е олтар.
Протегната – спасение е цяло.

И нека да пребъде все така –
за Волята на Господ вдъхновена!
Ръката... Благодатната ръка!
Любов творяща,
и с Любов родена...

ХЛЯБЪТ, ХВЪРЛЕН ПО ВОДАТА

**“Хвърли хляба си по водата, защото
след много дни ще го намериш!”
(Еклесиаст 11:1)**

Моят избор е верен и вечен.
На безбожник не казвам защо.
Хлябът, който е в огън изпечен,
няма вече да стане тесто.

Той съдбата без ропот приема –
за мнозина да бъде корав.
Всичко дал – да не бърза да взема,
даже в своя си дъх да е прав.

Миг утеха е дребният залък
за страдалец, треперещ от глад.
А пък дарът – нищожен и малък
по е щедър от целия свят.

И в живота си, бурен от лани,
търся тази печалба до днес –
моят къшей Христос да нахрани,
скрит в сърцето на клетник злочест.

Да откъсна от мен, и замина,
без да чакам от думите плод.
Ден след ден да ми станат година.
А годините цели – живот.

Нека сятото тук да не жъна,
че и аз съм по милост спасен.
До последна троха да потъна,
доизяден от гладни край мен.

Хлябът, хвърлен сега по водата,
някой ден ще е твърде висок,
в онзи Храм, сътворен в небесата,
за всевечната Слава на Бог.

БЪДИ ГОТОВ ДА СИ ОСЕЛ!

“...смирението предшества славата...”
(Притчи 15:33)

Щом имаш Правдата за броня
и Път нагоре си поел,
поискал славата на коня,
бъди готов да си осел.

Че той, оселът, тежко носи.
Добър, безропотен и благ.
Не бърза с никакви въпроси,
усетил здравия си впряг.

За него ценен е товарът,
износен до последен дъх –
една пресвята, чиста вяра,
докоснала Заветен Връх.

Животни в този свят – мнозина.
Едва ли ще ги изброим.
Но на оселова гърбина
Кой влезе във Ерусалим?

Смирен и кротък, Кой понесе
греха на падналия свят?
Че Изворът ни Той до днес е
на Мир, Любов и Благодат.

Един осел. А в него – Сила
и Господ Бог да удържи.
Каква Любов го е родила
да носи всичко, що тежи?

Не се ли обещава Оня,
щом в Себе Си се е заклел,
че идва славата на коня
в смирението на осел?

Христос на кон ще се завърне
във облака свещен и бял,
и Сам осела ще прегърне,
че той с товара е вървял.

Ще го въздигне в небесата,
оттатък Портите в Сион,
където чак при сетнината,
оселът се превръща в кон.

ВЯРА В ДРУГО ВРЕМЕ

Светът чудовищен ярем е.
С проклети духове гнети.
И само с Вяра в друго време
спасявам моите мечти.

Завета мигом да разгърна
и връщам векове назад.
При моя Господ да се върна
като юдеин припознат.

Кръстителят да пророкува
отсред водите на Йордан.
Витесда да се развълнува
за някой клетник изтерзан.

Небето в миг да се отвори
пред верния Натанаил.
Да слизат ангели отгоре
върху чедата на Рахил.

Да се кача на планината,
от лъч Небесен озарен,
а дрехата, безмерно Свята,
да бъде за духа ми Ден.

Да видя Святата вечеря
със Яков, Петър и Йоан.
И аз сред тях да се намеря –
изпитан, верен, призван.

Закхей да зърна на черница
или слепеца Вартимей...
Навсякъде една Зорница
ще смазва тъмния злодей.

Със Нея искам да живея
и с чудо да се утеша.
По пътищата на Юдея
до Нея да вървя пеша.

И днес сърцето ми се моли:
При Теб, Исусе ни върни!
Да свършат тежките неволи
на най-усилните ни дни.

Живеем Словото Ти Свято.
Душите виж ни! Ти Си там!
Звездата Истинска, Която
за нас е Зов, Любов и Храм!

ВИСОНЪТ В ТЕБ, ИСУС ХРИСТОВ!

Опазвай бялата си дреха –
правдивия и чист висон,
че злите този свят превзеха,
приготвили за звяра трон.

В смола и кал да се въргалят
мечтаят тварите без ум,
на дявола ушите гаят
със всичкия греховен шум.

Содом разпаля плътски страсти.
Египет зодии шепти.
Смъртта със тъмни пирокласти
подобна на вулкан трещи.

И пътник, тръгнал към Вратата,
сърцето трябва да смири,
че само с Кръв, невинно-свята,
ще бъде без петно дори...

Такъв – на прицел да положи
Заветния от Бога Лик,
защото в Него той ще може
да се оглежда всеки миг.

Със плач сърцето да измива
и на палача да прости,
а дрехата – все тъй красива,
на своя Цар да посвети.

Това е Святата победа
в живот на Вярa и Любoв –
Отец отгоре да съгледа
висонът в теб, Исус Христов!

Делата на Светия верен,
опазил Новия Завет,
дори в живот, от скърби черен,
но всякога останал Свет...

ВЕКОВЕЧНАТА ПОБЕДА

Победа е, ако останеш беден,
съблазните на дявола проклел.
Във земните блага да си последен,
дори и шепа користи не взел.

Победа е, ако светът те скрита
и с шумен смях душата ти презре,
а ти да гълташ скърби до насита,
но светлият ти порив да не спре.

Победа е духът ти да измоли,
когато злото с кризите бучи,
да би прегърнал неколцина голи
с печал нескрита в техните очи.

Победа е, останал с малко сила,
да съкрушиш лукавия титан,
щом вярата у теб е съхранила
изваян Камък в Божията длан.

Победа е да издържиш на клада,
щом Огънят на Бог е по-горещ.
Четвъртият е твоята Награда,
дошъл за помощ в пламенната пещ.

Победа е сред лъвовете в яма
Мирът да бъде здравият ти Щит,
а псетата на всяка зла измама
да ги погълне ужас страховит.

Победа е за Святата рокада
да мислиш непрестанно нощ и ден.
Че първият, от гордост щом пропада,
последният ще бъде извисен...

И нека днес сърцето ти се вгледа
не в думи, а в Духа им изявен:
Христос е вековечната Победа
над този свят, от Злото уловен!

ОТ ГОСПОД БОГ ПОИСКАЙ АВТОГРАФ!

От Господ Бог поискай автограф.
В сърцето ти Сам Той да се подпише...
Греша ли в този зов? Или съм прав
подобно чудо да се случи свише?

Светът налита евтини звезди
и подписа им иска, тъй – за слава.
Със щипка гордост да се зареди
сред бляскавия шум и плътска врява.

Спасителят със Святото перо
от Себе Си словата ще остави,
когато върши верният Добро,
което Той не може да забрави.

“Бях гладен! И Ми даде къшей хляб!
Бях жаден! И с водата напои Ме!
Бях болен, и от немощите слаб,
но ти и в клетник зърна Мойто Име!

В тъмница бях, и ти Ме посети!
И странник бях, намерил топла стряха!
След толкова затворени врати,
отворени за Мене твоите бяха!”

Така до днес подписва се Исус
и Подписа Си с капка Кръв зачита.
Завета Му уж знаят наизуст,
но тъпчат Го с омраза неприкрита.

Остава Той в мнозина невидян.
Звезда, в калта Духа Си приземила.
Да чака, да се взира поруган
в ръце безплодни, и в сърца без Сила.

И днес, когато всички трупат гняв,
а хладината – норма и фетиш е,
от Господ Бог поискай автограф...
В сърцето ти Сам Той да се подпише!

ПОКЛОНЪТ ВСИЧКО ОПРЕДЕЛЯ!

“... радвайте се и веселете се,
защото голяма е наградата ви
на небесата...” (Матей 5:12)

Поклонникът в пръстта не страда.
Чрезмерна скръб не го мори.
Той търси земната награда
от власт, имоти и пари.

За тях готов е да прекърши
морал и съвест, срам и чест,
но търсеното да не свърши
и винаги да идва днес.

В живота бързо става ясно
какъв е всеки тъжен хал.
Студува клетникът натясно,
за Правдата изнемощял.

Затъва в борчове, в кошмари,
и бива сдъвкан и изплют,
а после – няколко клошари
споделят страшния му смут.

Поклонникът блести обаче
със класа в светския елит.
Една сълза не ще изплаче
за просяка, от мъка свит.

Светът въпрос е на награда.
На съответния поклон.
Едно петаче трудно пада
от скъп портфейл със милион.

Очите винаги са слепи,
покрие ли ги златен прах,
и няма как да видят шепи,
протегнати от сиромаш.

Това е вярната картина
на свят, от пропаст раздвоен.
Награди има за мнозина.
Ще бъде всеки награден.

Едните ще ги вземат тука
от дух, в измамите лукав,
и злите в земната сполука
възход ще имат величав.

А другите – едва оттатък
ще стоплят своите души,
приели славен отпечатък
от Оня, Който ги теши.

А Лазар – тяхната награда –
до Авраам ще заблести,
че който за Небето страда,
със Милост Бог ще опрости.

И нека помнят се словата,
небесно вдъхнати за вас.
Фатални стават в сетнината
пари, имоти или власт.

Поклонът всичко определя
сред този зъл и грешен свят –
или в Небесната постеля,
или във огнения ад...

ПОКЛОНЪТ ИМА СЕТНИНА

Недей с оклюмала глава
да гледаш горе, към елита...
Светът въздига онова,
което Бог за мерзост счита.

На почит – мутра и бандит,
хазартни босове, банкери,
и всеки мръсен паразит,
забогатял от далавери.

Пред баровете – джип до джип
и куп блестящи лимузини,
а влачи си бедняка шип
от страшни кризи на дузини.

В измамливият грешен свят
витае розова вселена,
а в нея всеки е богат
с една съблазън споделена.

Копае пропастта Мамон.
Разделя две различни раси.
Едните имат си поклон,
а другите са сиромаси.

Тежи в зениците, тежи
да гледаш горе, към елита,
но всеки там душа дължи
на княза в клаузата скрита.

С надежда в Правдата бъди
и там си сътвори пътека.
Не следвай скитащи звезди
към мрачна тъмнина довека.

Поклонът има сетнина.
Богатството е със верига.
Елитът плаща си цена,
светът когато го въздига.

Пленен от сатанинска стръв,
брои печалби милиони,
похулил Праведната Кръв
и в Жертвата забил пирони.

Съдба такава не търси!
Живей, с каквото Бог ти дава!
Едната си душа спаси,
далеч от всяка светска плява!

Плътта желязо не троши,
но то пленява я с окова,
и чезнат скверните души,
далеч от Вечността Христова...

СЪДБА НА ТОЧНОТО МЯСТО

На Господ Словото е право
и нека всекиму е ясно:
Или ще си коза отляво,
или ще си овца отдясно!

Ще дойде времето на Царя
изреченото да Си спомни,
и над света да се стоварят
съдбите - тежки и преломни.

Да каже Верен на овцете:
“Дойдете, най-благословени!
С Любов пламтяха ви ръцете
в години скръбни и студени.

За най-насъщната прехрана
във дар и клетникът гореше.
А Царят гладен не остана,
и жаден между вас не беше!

Облякохте Го с топла дреха
и посетихте Го в тъмница.
Най-свята бяхте Му утеха,
като Невяста и Светица...”

Да каже гневен на козите:
“Идете си от Мен, проклети!
Че имате рога, забити
на Царя в дланите пресвети!

Обърнахте Ми Хляба в камък.
Превърнахте благата в стока.
И нека пъкленият пламък
присъда бъде ви жестока.

Че Царят между вас не случи
на Милост или щедрост Свята,
но гонехте Го като куче
до краищата на земята...”

Какъв ли вой ще се надигне
на Царя след словата верни?
Вулкан от злоба ще изригне
в сърцата ялови и черни.

И пъкълът ще се отвори
да ги погълне като яма,
че път към светлите простори
направен за козите няма...

А Верните във Миг Небесен
ще зърнат Вечните предели,
където Господ им е песен,
и Дух във дрехите им бели.

Защото всеки заслужава
съдба на точното си място.
Или да е коза отляво,
или да е овца отдясно...

ПРИКЛЮЧВА ВРЕМЕТО...

Когато си богат в Небето
в света богатства не търси.
Съкровище си имаш, светло,
при Онзи, Който те спаси.

Крадец не ще ти го отнеме.
Ръжда не ще го пояде.
Живее злият – за да вземе,
а пък добрият – да даде...

Така съдбата разминава
сърца в различни светове.
Един от пръст забогатява,
а друг Голгота го зове.

Един в живота бясно рови,
а друг с копнение лети.
И трупат се богатства нови
зад непристъпните врати.

Приключва времето. И нека
пожъне всеки своя дял.
Че сам ще разбере човекът
къде и колко е посял.

Велика Правда, справедлива,
претегля земните лета.
И там, при нея, се открива
светецът... Или пък тварта.

Дано Небесното сметало
със Мъдрост всеки да дари,
че губят се души нахалос
от власт, имоти и пари.

Че преходно клони към нула,
а Вечното е до безкрай...
И с тази вест, душата чула,
избира между ад и Рай!

Приключва времето, човеко!
Нагоре с вяра погледни!
И сей благата си далеко –
във праведните висини...

ПЛАТЕНАТА ЦЕНА

**“Който намери живота си, ще го изгуби;
и който изгуби живота си, заради Мене,
ще го намери...” (Матей 10:39)**

Изгубих си мечтите на земята
и вече не намирам ни една.
Умът ми спря години да пресмята
в горчивите и тъжни времена.

И днес, ако душата ми получи
щастлив на изобилието рог,
ще бъда просто жалък като куче,
обърнало опашката към Бог.

Но нека да останат дните груби,
а аз докрай да понеса щети.
И земното безследно да се губи,
дори плътта за него да крещи.

Съкровище сърцето си събира.
Или е тук, или е там, отвъд.
Един от господарите умира,
а другият остава като път...

Кого да умъртви е избор личен
на онзи, който вече е роден.
Или ще бъде клетник най-трагичен,
или със власт и слава обграден.

Не в този свят намира се чертата,
претеглила вини и теглила.
Животът ще започне там, оттатък,
след изпита на земните дела.

Когато всички думи ще са късни
във вече изявена сетнина.
А с изборите, чисти или мръсни,
ще се яви платената цена.

Дошъл от битието си безславно
ще взема отредения си дял.
И чак тогава нека стане явно
богатството, което съм събрал...

НА СВОЯ ГОСПОД ВЕРЕН!

Не се поддавай на покруса,
че в скръб и мъка си живял.
Животът, Верен на Исуса,
отвън е чер, отвътре – бял.

И смисъл под Небето няма
местата бързо да смениш,
дори съблазън и измама
да имат образ на сладкиш.

Богатият е днес мизерен,
дори претъпкан от пари.
Отвън е бял, отвътре – черен,
и бяс сърцето му гори.

По-лесно влязла би камила
през тънък процеп на игла,
а не душа, с поклон спестила
привременните теглила.

Застанал таен, зад вратата,
оттатък дебне тъмен княз.
И жетвата му е богата –
душите със пари и власт.

И няма крясъкът “О, Боже!”
да стигне светли висини...
Не може, грешници! Не може,
щом дух в измама ви плени!

След земната и пищна слава
поклонът плаща се отвъд,
и никой там не опрощава
сърца, приготвени за съд.

А ти, на своя Господ Верен,
в Завета Му се укрепи,
и този свят лукав и черен
със бяла дреха претърпи.

КЪМ СКРИТИЯ У БОГА!

Не помръквай от тревога в свят, до дъното си крив.
Сам си пише некролога всеки властник нечестив.
Сам присъдата си трупа с непростимите злини
и изследват го под лупа праведните висини.

Свършва старата епоха на една лъжовна гад.
С нея страшни придойдоха мор, принуда и диктат.
Тя съдби безчет завлече в тъмна страшна дълбина
и суетните обрече на живот без светлина.

Ти, обаче, с чиста Вяра, още малко претърпи.
Подлост, злоба и поквара Господ Бог не ще проспи.
Има Вечност справедлива. Там рушветът не важи.
Злият в пъкъла отива и верига го държи.

А ще има сиромашът Свято Лоно и покой,
без да го тормози крахът от изедник в тлъста лой.
Съдник строг е битието и горнило на скръбта,
но за избора в сърцето е последната врата...

Светла, Вярата узнава тя къде ще отведе...
Верният ще види Слава, а безбожният – перде.
Не помръквай от тревога в свят, до дъното си крив.
Само скритият у Бога е в Духа Му Вечно жив.

НЕНАПРАЗНО С ИСУС СЪМ ЖИВЯЛ

Във сърцето ми няма кесия
и в духа не държа портмоне.
Прося щедрост от Вечен Месия,
на молитва превил колене.

Той е Верен и винаги дава,
както никак не може светът,
че природата грешна, корава,
е далече от светлия Път.

Самарянин едва се намира
да помогне на клетник в беда.
Добротата от зло се възпира.
Съвестта – от висока греда.

И е Кръст, и присъда навярно
че съм смут във всеобщия лед.
Битието ми, с обич пожарно,
е родено от Дух и Завет.

С две монети Христос ме дарява,
за да бъда в живота си благ.
Сиромахът край мен да се сгрява
не с нищожния дребен петак,

но чрез Благост и Милост, с които
Благодатният рани цели –
да привдигне сърцето пребито,
и у него Любов да всели.

Няма много врати към Небето.
Сам Христос е Вратата една.
В Него влиза Доброто, което
изцелява от всяка злина.

И дано съм достатъчен в края,
щом получа си Вечния дял,
за да бъда щастлив, и да зная:
Ненапразно с Исус съм живял!

ТАЗИ ПРАВДА, ТВЪРДЕ СВЯТА...

Дори да се въздига плява
с цената на погром и крах,
на Господ нека уповава
отритнатият сиромас.

Спестил мечтите за съдбата
в Небето да лети с копнеж,
докрай затворил сетивата
за всичката безбожна леш.

Че тя делът си долу взима.
Празнува, пие и яде.
Но има сетнина незрима,
която примка ѝ преде.

Какво и как ще ѝ се случи
ще види някога отвъд,
където с ужас ще научи,
че е предадена на Съд.

Водите си назад не връща
реката, вляла се в море.
Смъртта като ламя е съща
и всеки грях ще прибере.

И чак оттатък, чак тогава,
се плаща скъпата цена,
когато лъскавата плява
потъне в мрак и тъмнина.

На Лазар нека да прилича
отритнатият сиромас,
и своя Господ да обича,
смирил душата си без страх.

Че долу всичко му отнеха –
покой, добруване и чест,
но горе чака го утеха
след пътя тъжен и злочест.

Така са вярно наредени
на Бога Вечните съдби.
Едни – за Рая са родени,
но той се страда и скърби.

А други в гибелна измама
събират земния си дял,
че друг оттатък просто няма
да би го някой обещал...

И тази Правда, твърде Свята,
дано слепецът прочете...
Два пътя има на земята
и властни всякога са те.

Човек един от тях избира
до края да го извърви...
А който сбърка и не спира,
лъжовно е живял... Уви!

СИРОМАХЪТ Е ОБИЧ ЗАВЕТНА!

Сироманът не търси пощада.
Той е вече от Бог пощаден.
И когато злините изстрада
ще пристъпи до Вечния Ден.

Да приеме утеха лъчиста
и покой като чудна река
от разтворена шепа пречиста
на една Благодатна Ръка.

Сироманът съдба не презира.
Преживява печал и хомот.
На света е дошъл да умира,
за да има отпосле живот...

Не завижда на земната слава
и за светската власт не ламти.
С два-три залъка хляб оцелява,
но от щедрост и милост пламти.

Сироманът не може да губи,
туй което не е придобил...
Сам се радва на ласките груби
и усеща, че Богу е мил.

А сърцето му все се отваря,
като бяла и светла врата –
най-нищожния дар да разгаря
като въглен дълбоко в жарта.

Сироманът е Обич Заветна.
Дух, спечелил Небесния Дял.
И дори във съдбата си клета
добрините на Бог е отдал...

Миг е мъката долу. Въздишка.
А след нея – Заветният Град.
Няма там скъпотия кръвнишка,
нито алчност от злобния свят.

Сиромахът честит се прибира
да отдъхне след скръб и тъга.
А в очите му нежно се вира
седемцветната Свята Дъга...

ЖИВЕЙ ДА БЪДЕШ СКЪПОЦЕНЕН!

“Отдавайте Кесаревото на
Кесаря, и Божието на Бога...”
(Марк 12:17)

Животът е като монета.
Тура си има, и ези...
От Бог назаем тя е взета,
та Него в дух да отрази.

Човек разбира колко струва
по своя образ и цена.
Един продава, друг купува,
а трети в дълг е от вина.

Избрах си Бог да ме изкупи
с Кръвта невинна на Христа,
та злото да не ме пречупи
във страсти, грях и суета.

Ези-то в мене да е Вяра.
Турата – Образът Христов.
Цената – да раздавам Дара
на Пламенната Му Любов.

„Отдайте Божието Богу“ –
така заричат ме слова,
и аз разбирам колко много
Живот събира се в това –

със всеки удар на сърцето,
и всяко вдишване в гърди,
Христос да имаш в битието
и Той в монетата да бди.

Че чак тогава са делата
правдиви в Святите очи,
защото чиста е душата
и във кесия не дрънчи.

И Кесарят не вдига врява,
че губи праведно сърце,
защото Бог му повелява:
“Въздържай своите ръце!

Не пипай Моята монета
и този Принос, твърде Свят,
че тя от тебе е отнета
чрез Вечната Ми Благодат!”

Така е светъл и нетленен
животът, Богу посветен.
Живей да бъдеш скъпоценен
и в дълговете опростен...

СПАСЕНИЯТ В БОГА СЕ СМЕЕ ПОСЛЕДЕН!

Беднякът на Бога горещо се моли,
но не за луканка, и не за пържоли.
За Милост и Благост в живота да има,
че твърде е страшна човешката зима.

Сърца леденеят, от Злото корави,
и винаги себе си считат за прави.
А той със душата си триж държлива,
въздиша, че пътят им в пъкъл отива.

С едната си мъка що друго да стори?
Не може проклетия род да пребори.
Наведен подсмърча, неправди преглъща,
но знае, че някъде всичко се връща.

Че Съдникът Свят във делата се взира.
Едните отхвърля, а други прибира.
И струва си някак да страда в теглото,
че твърде е страшна цената на Злото.

Беднякът сълзите си трие с ръкава.
Да става, о Боже, каквото ще става!
Че властникът граби и пак му е празно,
натрупал отдавна богатство омразно.

Къде ще го дява? Къде ще го носи?
Напусто са тези горчиви въпроси.
Той с червей си ляга, и с червей събужда,
и няма във земното никаква нужда.

Но стигне ли края – не ще да избяга,
че примка желязна душата му стяга.
И тъмната яма го властно привлича,
та звяра да срещне, когото обича.

Беднякът си ляга, загърнат с утеха.
Не страда, че целия свят му отнеха.
Остана му Господ и Святата Вярa
със Него до свършека той да изкара.

Че Милост и Благост доволно му стигат,
когато ръце към Небето се вдигат.
И даже отхвърлен, нищожен и беден –
Спасеният в Бога се смее последен...

СКРИТА ПРАВДА

На този свят не съм живял богато
и хич не съжалявам за това.
Доволно ми е, Господи, когато
запомнят Теб от моите слова.

Един строи красивата си къща,
а друг си тъпче пълния сандък.
Роденото от пръст – в пръстта се връща,
затворило съдбовния си кръг.

А аз не искам празен да си ида
със ялова утроба и без плод,
но Вяра на Небето да съзида
за мене вековечния имот.

Че земното все долу си остава.
Не ще го никой горе завлече.
Напусто са и користи, и слава.
Душата с тях не ще се облече.

С дела правдиви само Бог облича,
що дава на човека дух и дъх.
И по-добре е клет да Го обича,
отколкото богат да трупа лъх.

Но тази Правда от света е скрита.
Капан е за безбожните души.
Защо ми е на свят да се наситя,
щом той от моя Бог ще ме лиши?

Не са ми нужни ни сребро, ни злато.
Покрива ги зелената трева.
На този свят не съм живял богато
и хич не съжалявам за това.

НА МОЯТА СЪЛБА ДАРЕН!

Всеки своята стълба си има.
И аз моята също избрах.
За света тя остана незрима
като шепи на клет сиромас.

Стъпала изкачих, а цената
бе висока и страшна дори –
да науча сърце в стръмнината
как за своя Отец да гори.

Смърт погубваше мислите тленни
и ги хвърли далече встрани.
Взе ми Господ очите надменни
и със поглед смирен ги смени.

В миг се скриха хвалбите човешки,
щом ми даде Небесния слух,
за да слушам ридания тежки,
за които оставал съм глух.

Паметта ми обърна в забрава.
В Своя спомен докрай ме всели,
в който щедрият себе си дава,
без от корист троха да дели.

И почти изкачил стъпалата,
знам, че няма да тръгна назад,
да потърся нищожна заплата
от духа на безбожния свят.

Яков съм при Ветил просънува.
Аз съня му наяве живях.
И скръбта ми доволно си струва,
щом на стълбата с ангели бях.

Още крачка да сторя, и ето –
в моя Цар ще открия Слуга,
и ще свети пречисто Небето
над една благодатна Дъга.

Там, където се сбират лъчите
в изначалния Блясък Христов,
и гори като зов от очите
безконечна и Свята Любов.

Всеки своята стълба катери.
И аз моята с Дух изкачих.
Няма кой на света да измери
колко скъпа цена заплатих.

Не спечелих от земната слава.
Бях на моята стълба дарен.
Че във стъпките – Пример остава,
по-желан и спасяващ от мен.

НАДЕЖДАТА НА СИРОМАХА

Надежда има в сиромаша
и с нея той е най-честит –
дори да курка от стомаха,
духът му с Вярата е сит.

Дори в кесията му скромна
едно петаче да дрънчи –
съглеждат го с Любов огромна
отгоре Святите очи.

Богатият в сандъци трупа,
а пък душата му – с леке,
но там, на гробищата, в кюпа,
ковчегът няма ремарке.

Каквото и да си заграби
не ще го в мрака отнесе,
където силните са слаби
и всяка съвест се тресе.

Че има винаги размяна,
която идва като трус –
душа, от този свят презряна,
се утешава при Исус,

а друга, взела си благата,
очаква съд непоносим,
и няма изход от тъмата
сред огън, крясъци и дим.

Каквото тук човек постели,
отвъд е Лоно и креват –
или в небесните предели,
или във пъкления ад.

Че този свят е само сито
и верен за душите тест –
дали да би живял честито
или отхвърлен и злочест.

Надежда има в сиромаша
и тя не ще се отсече,
дори в порутената стряха
скръбта на струи да тече.

Защото вече идва краят
и той го предусеща сам,
че само Лазаровци знаят
за Лоното на Авраам...

ЕДНО СИРОМАШКО КУТРЕ

Ако пълна и щедра десница
богаташ към бедняк не простре,
нека има наум и на прицел
сиромашкото малко кутре.

То е винаги някак смирено.
На ръката последния пръст.
Но на Господ в словата родено
има сила дори и за Кръст.

„Как кутре? Що говориш, човече?“ –
би попитал богат господин:
„Аз отдавна съм вярващ, и вече
следвам пламенно Божия Син!“

Е, спомни си за пълната драма
как дълбоко в горещия ад,
богаташ призова Авраама
за утеха и мъничко хлад...

Да му прати от Милост бедняка,
на кутрето със капка вода –
онзи Лазар, що хич не дочака
нито почит, ни Свята следа.

Но оттатък смени се съдбата.
Всеки Вечност от Бог наследи.
И беднякът откри в небесата
Авраамови Свети гърди.

А богатият в мъка и пламък
с люта жажда си спомни това,
че в сърцето, корав като камък,
своя къс от Небе изтърва...

О, да можеше някак повторно
да живее, преди да умре,
щеше всичкото щастие горно
да жадува в бедняшко кутре.

Но кутрето във ада го няма,
и го бездна от Рая дели.
Бе животът му страшна измама
и вовеки веков ще боли...

И ти казвам сега, господине,
да си в Бога богат от дела.
Че животът ти бързо ще мине,
като сън и летяща стрела.

Днес е ден да си с пълна десница.
Утре пътят ти може да спре.
И това е Заветният прицел
от едно сиромашко кутре...

ЗАВЕТЪТ МУ ИЗРЕЧЕН!

Христос не обитава в катедрали.
Покой не търси в тухли и бетон.
Сърца, на Бог живота си отдали,
са Негово прибежище и трон.

Допри с ръка гърдите си, човеко,
и само тези думи Му кажи:
„О, Господи! Не ща да ми е леко,
но нека чужда болка ми тежи!

Един в скръбта духът ми да пригледа
с безкористна Любов да го дари,
и Ти ще имаш Своята победа,
и блясъка, и Славата дори... “

Това е той – Заветът Му изречен.
Той думите обръща във дела.
А Огънят Му Свят и вековечен
утеха е сред всички теглила.

И с Него, саможертвата познали,
сърцата са преселени в Сион...
Христос не обитава в катедрали.
Покой не търси в тухли и бетон.

БАКЪРЕНА ПАНИЧКА II

Понякога с надеждата си, всичката,
небесен дар за бедното сърце -
поглеждам на Спасителя в паничката,
изваяна от двете Му ръце.

От дъжд на вятър падат медни грошове.
Бакърът среща сродници в печал.
И слуша им историите лошави
за ужаса на свят освирепял.

Не бих могъл на звъннали петачета
най-тъжните въздишки да предам.
Събират те молитвените плачове -
в подгизнал подлез или празен храм.

На кретаща старица от кесията,
на просяка в прокъсания джоб -
намира си бакърът орисията
най-медено да плаче... Чак до гроб!

Отхвърлен... Да е винаги с нищожните.
Не влизал в богаташко портмоне.
Така далечен... Гнусен за безбожните,
но нужен все на бедните поне.

А вътре в мен, чрез мъдрост непрелистена,
Небето ме докосва със въпрос:
Забрави ли най-простичката истина,
че сребърници разпнаха Христос?

Надежда има за сърцата медени,
дори в живот, от мъка потъмнял.
А там - в среброто, в златото - са ледени
и страшен е отвъдният им хал...

В сълза събрал надеждата си, всичката,
нагоре гледам с грейнали очи.
Благодаря Ти, Боже, за паничката!
Тя нека в мен бакърено звучи...

www.vedrin-poetry.org
Copyright © Ясен Ведрин, 2025
© Всички права запазени